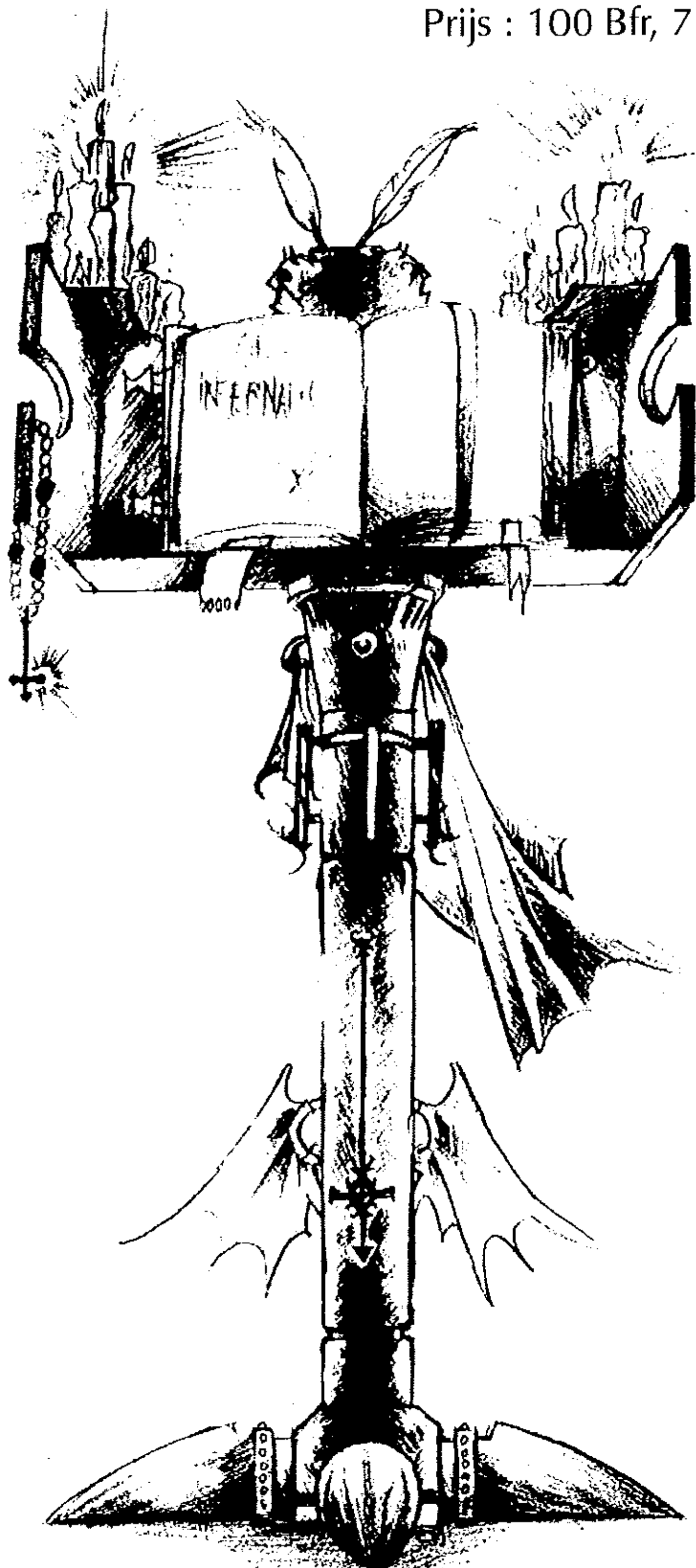

Februari '95
2e jaargang nr.7
verschijnt tweemaandelijks

THE BOLLOCK BROTHERS
*
THE MERRY THOUGHTS
*
CRANES
*
PLASTIC NOISE EXPERIENCE
*
CHRISTIAN DEATH
*
the Dreamside
*
+
CD en K7 besprekingen
Concert- en Fuif agenda
Nieuws

Dark Entries
Wave & Techno Magazine

Prijs : 100 Bfr, 7 Fl.

v.u. vzw Dark Entries

afgiftekantoor : Sint Niklaas 1
afgiftedatum : Februari '95

Dark Entries

NEW WAVE PARTY

nr. 4

18 MAART 1995

Doors : 21.00h

Entry : 150 bfr.

FOLLIES

(LIMELIGHT)

KRONENBURGSTR. 66 ANTWERPEN

Edito

Zondag 19 februari 1995. Onze "First anniversary New Wave-party" is tot een relatief goed einde gebracht (zowat alles is wat ons betreft naar wens verlopen, op de opdringerigheid van de buitenwippers na, maar daar zal U de volgende keer geen last meer van hebben, dat is beloofd !); en we mogen tevreden terugblikken op "1 jaar Dark Entries".

Maar laat ons nu liever in de toekomst kijken, want we hebben voor het komende jaar weer heel wat in petto voor jullie,... ik heb het hier niet alleen over optredens en fuiven, maar natuurlijk in de eerste plaats over ons tijdschrift (dat nog steeds onze hoofdactiviteit blijft). Zo willen we onze layout en inhoud blijven verbeteren in een zelfde stijgende lijn als afgelopen jaar, en ik geloof dat we ook daar in zullen slagen. U ook ?

Dave

Dark Entries :

Redactie : Dave Cerpentier,
Kurt Ingels,
Gert Mees,
Christoph Vergult.
Eindredactie : Dave Cerpentier
Layout - Artwork : Dany Stuer
Foto's : Hild Bolckmans,
Christophe Meul
Public Relations - Contactpersoon : Gert Mees
Boekhouding : Tineke Heirman

Adres : vzw. Dark Entries,
P.O.Box 93
9100 Sint-Niklaas

Telefoon : 03 / 776.18.04

Rekeningnr. : 780-5787428-33

Dark Entries is verkrijgbaar in de volgende winkels: 't Pandjen - Sint-Niklaas, Prelude - Sint-Niklaas, Metrophone - Antwerpen, Vynilla - Gent, Rataplan - Gent, JJ Records - Leuven, Discomania - Brussel en Boogie CD Store - Brugge.

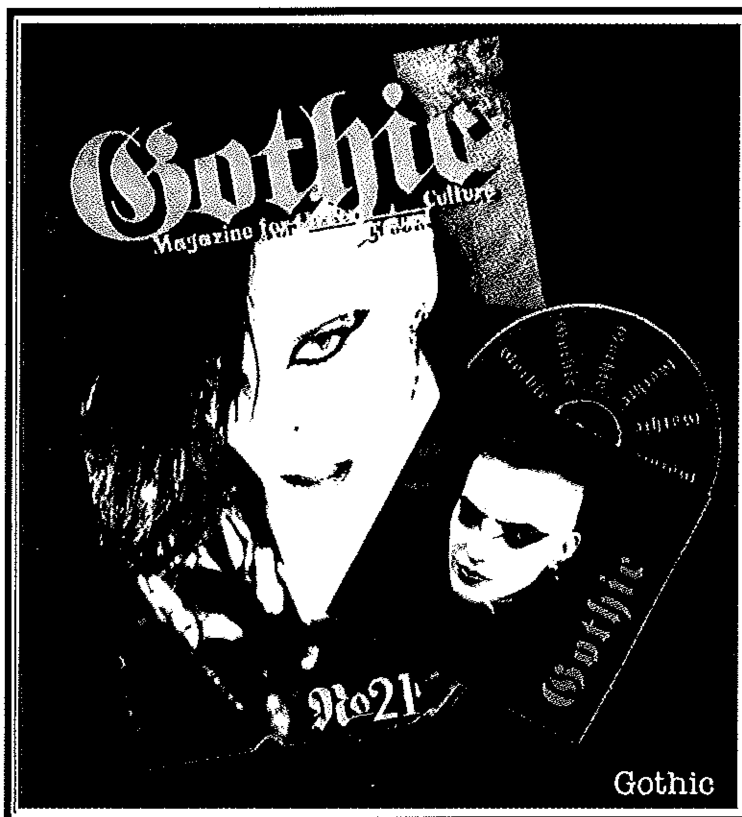

Dark Entries
2e Jaargang, Nr. 7, Februari 1995

INHOUD

NIEUWS & INFORMATIE.................

De op zaterdag 4 maart geplande **Gothic-Wave-Electro Dance Party** in Den Dwarskop (Brugge) is afgelast daar de dag ervoor in Brugge (Cactus-Club) niemand minder dan *Dive*, *Hypnoskull* en *Pro Patria* zullen optreden. Kaarten voor deze optredens kosten 250 BF in voorverkoop, en 350 BF aan de kassa.

Gothic

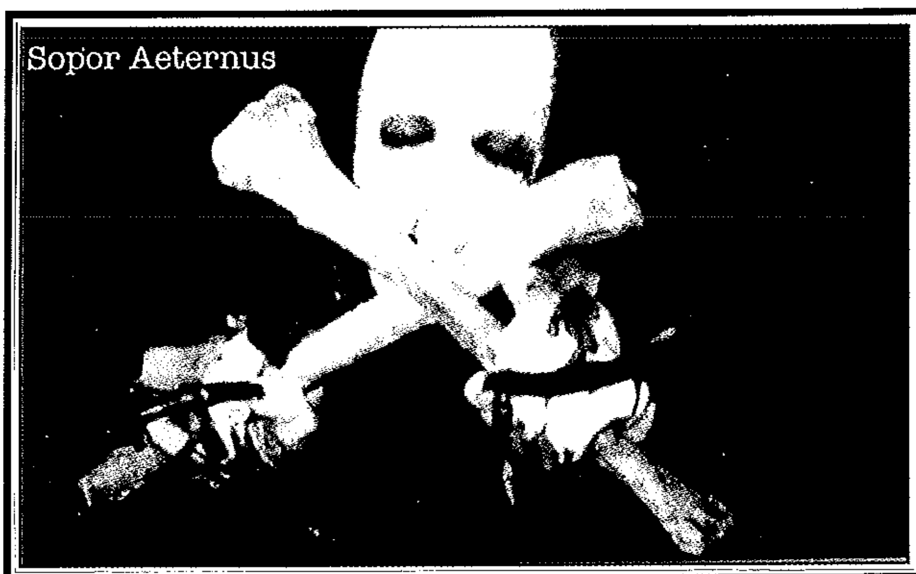
Het Duitse fanzine **"Gothic"** is na een lange periode van stilte eindelijk weer terug van weggeweest, en hoe ! Voortaan brengen ze om de drie maanden hun magazine samen met een cd uit, en de eerste daarvan werd in deze editie besproken. **Boogie cd Store** verkoopt dit magazine reeds, en ook **Discomania** is van plan dit schitterende tijdschrift aan z'n cliënteel aan te bieden. Het magazine werd volledig in het Duits geschreven, en behandelt hoofdzakelijk de Gothic-cultuur.

Te koop (400/450 BF per cd) : *Silke Bischoff* (*Listen to Silke Bischoff*), *Qntal* (*Qntal*), *Dracul* (*Die Hand Gottes*), *Sieben Welten* (compilatie cd met o.a. *Serpents*, *Cyber*, *Paralysed Age*,...), *Cyberworld 2* (compilatie cd met o.a. *Klute*, *Suiciety*, *In Absentia*,...), *Art&Dance 6* (compilatie cd met o.a. *Plastic Noise Experience*, *Der Prager Handgriff*, *Paracont*,...), *Armageddon Dildos* (*Homicidal dolls*), *The digital space between* (compilatie cd met o.a. *Front 242*, *Leaether Strip*, *Clock DVA*,...), *Andromeda* (compilatie cd met o.a. *Wumpscut*, *Engelsstaub*, *Archon Satani*,...), *Peter* (*laibach*) (*Paracelsus*), *GGFH* (Halloween). Schrijven naar Verheecke Jurgen, Arisdonk 157, 9950 Waarschoot.

De bij **Hyperium** verschenen cd's *"Dhyani"*, *"Lam-'Bras"*, *"Entities"*, *"Souls"* en *"Psychic Torture"* van *Project Pitchfork* vallen niet langer meer onder de hoede van hoger genoemd label. Sinds kort heeft **SPV** zich ontfermd over Pitchfork's "backcatalog", en daardoor kan **SPV** al het materiaal van deze groep verdelen. (**SPV** verdeelt immers ook alles van **OFF Beat**, het huidige label van de "Pitchies" !)

Lang geleden dat we nog eens iets gehoord hebben *van Relatives Menschsein* ! Maar geen nood, hun derde cd *"Die Zeit"* is reeds in de maak en zal verschijnen bij...jawel hoor...**OFF Beat** !

De reeds lang aangekondigde verzamel cd *"Jekura-Deep the eternal forest"* (een

Sopor Aeternus

benefiet compilatie cd voor de bescherming van het Regenwoud, met daarop o.a. *Clair Obscur, Sopor Aeternus, Sixth Comm, Ordo Equitum Solis* en *White Onyx Elephants*) werd nu eindelijk officieel aangekondigd door **Apocalyptic Vision**, echter een preciese release datum bereikte ons nog niet.

De eveneens een aantal maanden geleden door **Apocalyptic Vision** aangekondigde cd *"Todeswunsch"* zal blijkbaar nog een tijdje op zich laten wachten...jammer.

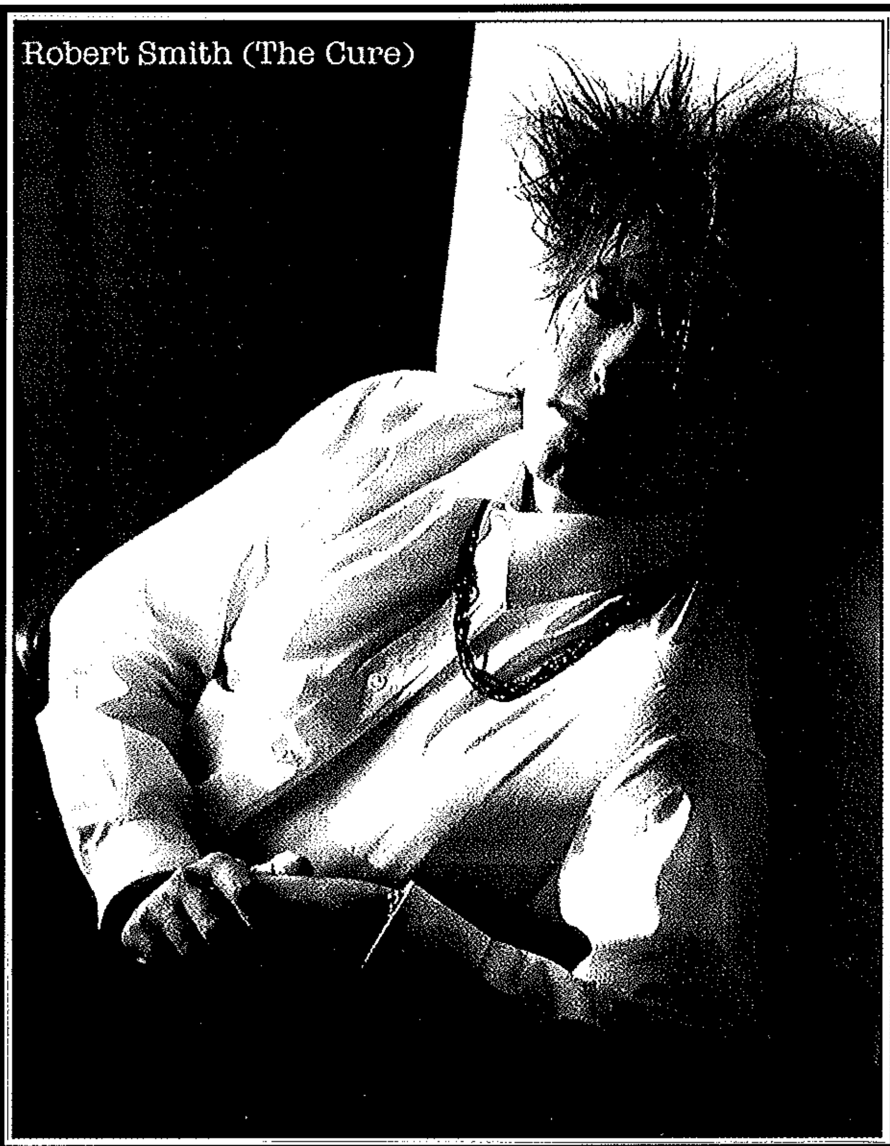
Er bestaan nu ook al organisaties die zich bezig houden met het bestuderen van de "Vampierencultuur" (stel je voor) ! **Thee Vampire Guild** uit Engeland is er zo één, en wat voor één : elk kwartaal geven ze het tijdschrift **"Crimson"** uit, en recentelijk brachten ze ook een heuse verzamel cd (*"What sweet music they make"*) op de markt, met daarop enkel groepen die gefascineerd zijn door vampieren. *Two Witches, Nösferätu, Umbra et Imago*,..., om er maar enkele te noemen. Zelfs *Sopor Aeternus & The Ensemble of Shadows* vindt u op deze sampler, en wel met het schitterende *"Feast of Blood"* uit hun eerste cassette. Veelbelovend, niet ? (Voor meer info : Phill White, TVG, 82 Ripcroft, Southwell, Portland, Dorset, DT5 2EE, Engeland.

Ook *The Cure* is momenteel druk bezig : de repetities voor de werledtoer starten in april en de nieuwe cd, die de werktitel *Living like there's no tomorrow* meekreeg, is gepland voor juni. **Robert Smith** tracht momenteel een nieuwe groep samen te stellen rond de resterende kern (hemzelf en **Simon Gallup**), want vorig jaar verliet drummer **Boris Williams** de groep, evenals gitarist **Porl Thompson** die nu samenwerkt met **Jimmy Page** en **Robert Plant** (beiden *Led Zeppelin*).

Dirk Ivens (*Dive*) heeft z'n **Daft**-label nieuw leven ingeblazen en is dringend op zoek naar geïntresseerde bands (stijlen : electro, ritueel of industriëel). Is dit iets voor U ? Stuur dan als de bliksem uw demo op naar Daft Records, Stationstraat 116, 9120 Beveren.

De derde cd van de groep *Psychic Force* zou als werktitel *Neurotic* hebben, de release ervan is nog niet bekend, wat wel zeker is, is dat er 9 à 10 nummers op zouden staan, waaronder 3 remixen.

Tenslotte nog dit ... *The Human League*, Engelands grootste New Romantic-groep uit lang vervlogen tijden, bestaat weer. Ze brachten zelfs onlangs een heuse nieuwe cd op de markt; nl. *Octopus*.

Robert Smith (The Cure)

CONCERT- & FUIF-AGENDA

FEBRUARI

Maandag 27 februari	
Den Cuythoek	DARK WAVE-GOTHIC-DARK ELECTRO PARTY (III)

MAART

Vrijdag 3 maart	
20.30u Cactus-Club	DIVE, HYPNOSKULL, PRO PATRIA (+ fuif) prijs : 250/350
Zaterdag 4 maart	
21.00u Kortsluiting	SWAN DEATH, PSYCHKRIST KASTRATOR (+ fuif) prijs : 100/150
Vrijdag 10 maart	
21.00u Twieoo	PLASTIC NOISE EXPERIENCE, DORSETSHIRE (+ fuif) prijs : 380/500
Zaterdag 11 maart	
21.00u Steeple Chase	PLASTIC NOISE EXPERIENCE, DORSETSHIRE, A THOUSAND SOCIETIES (+ fuif) : 380/500
De Inrichting	ALTERNATIEVE DANSAVOND
Zaterdag 18 maart	
Follies - Limelight	DARK ENTRIES NEW WAVE PARTY (IV)
Twieoo	BRAINDAMAGE PARTY
De Handboog	NEW WAVE - GOTHIC DANCE NIGHT
Zaterdag 25 maart	
21.00u De Bogaard	SWAN DEATH, LESCURE 13, THE LANCE OF ALLOTMENT, IC 434, E²
Steeple Chase	DARK WAVE-GOTHIC-ELECTRO DANCE PARTY

APRIL

Zaterdag 1 april	
Den Dwarskop	GOTHIC-WAVE-ELECTRO DANCE PARTY
Follies	FRONT 242 - PARTY
Zaterdag 8 april	
Twieoo	BRAINDAMAGE PARTY
Zaterdag 15 april	
't Gaverke	BLACK EASTER FESTIVAL
Steeple Chase	DARK WAVE-GOTHIC-ELECTRO DANCE PARTY
Zaterdag 22 april	
't Syndroom	DARK ENTRIES NEW WAVE PARTY (V)

ADRESSEN

* Cactus-Club, Sint-Jacobsstraat 33, Brugge (050/38.76.51) * De Bogaard : Diestsesteenweg 135, Geel (014/58.84.30) * De Handboog, Kortrijkstraat 155, Wevelgem/Kortrijk (056/41.44.80) * De Inrichting : Westerdoksdijk 51, Amsterdam NL * Den Cuythoek : Leuven * Den Dwarskop : Langerei 98, Brugge (050/38.76.51) * Follies - Limelight : Kronenburgstraat 66, Antwerpen * 't Gaverke, Zeswegenstraat 120,Waregem (056/61.13.54) * Kortsluiting : Gallaitstraat 86, Schaarbeek * Steeple Chase: Holstraat 67, Waregem (056/61.13.54) * 't Syndroom : Grote Markt, Sint-Niklaas (03/776.18.04) * Twieoo : Overpoortstraat 9, Gent (09/220.77.70)

CRANES

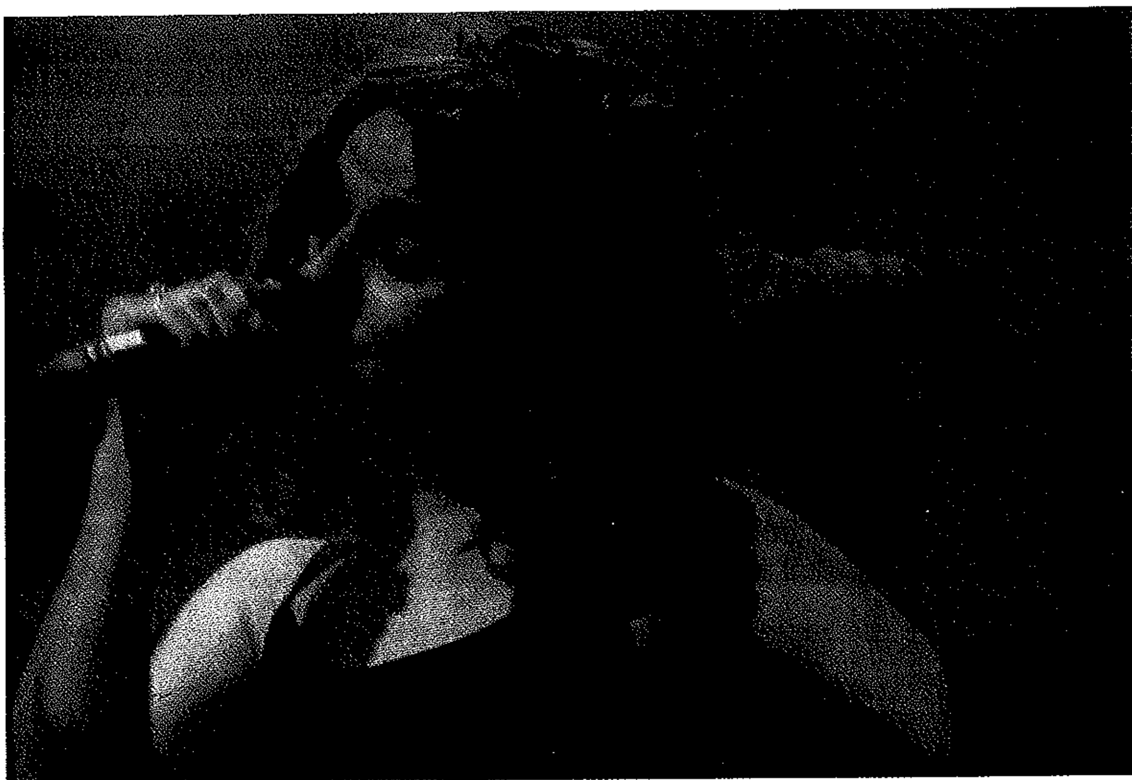
Op een paar jaar tijd zijn de Cranes uitgegroeid tot een vrij belangrijke groep binnen de alternatieve scene, en daar zij in het begin hun grootste aanhang vonden bij het New Wave publiek, was het voor ons een waar genoegen om een interview af te nemen met deze uit Portsmouth afkomstige formatie. Een gesprek met zangeres Alison Shaw, een paar uur voor hun concert in de Effenaar in Eindhoven ...

Dark Entries : Jullie zijn nu al zo'n zeven jaar bezig, dus ik veronderstel dat je kan terugblikken op een paar hoogtepunten in jullie carrière ?

Alison : Ja, maar ik zou niet direkt durven spreken over een "carrière van zeven jaar", want de eerste drie jaren funktioneerden we nog niet als een echte groep. We schreven gewoon een paar nummers, maar eigenlijk kende omzeggens niemand onze muziek. Ons eerste echte hoogtepunt waren de twee Peel Sessions, de eerste in '90 en vervolgens in '91. Daarna namen we ons eerste album "Wings of Joy" op, en we werden gevraagd om het voorprogramma van The Cure te verzorgen, wat natuurlijk het tweede en belangrijkste hoogtepunt was.

D.E. : Na die tour met The Cure zeiden velen dat er heel wat gelijkenissen zijn tussen jullie en The Cure. Vind je dat zelf ook ?

A. : Wel, ik denk dat de combinatie Cure/Cranes vrij goed was, want de meeste mensen die naar die optredens kwamen, hielden zowel van onze muziek als van The Cure. Naar onze huidige optredens komen heel wat mensen die ons voor het eerst zagen in het voorprogramma van The Cure. Wij hebben heel wat gemeen met hen, vind ik, b.v. hoe wij denken over muziek. We hebben natuurlijk ook heel wat van hen geleerd. Het is heel interessant om te zien wat er in hun wereld gebeurt.

D.E. : Tijdens die tour met The Cure speelden jullie in veel grotere zalen dan voorheen. Vond je dat leuker of juist niet ?

A. : Soms is het moeilijk om in grote zalen te spelen ... maar ik genoot wel ten volle van die optredens met The Cure, omdat we als het ware in een droomwereld leefden. We hebben ons toen erg geamuseerd, maar al bij al verkies ik toch zalen die iets kleiner zijn, zoals een klein theater of zoiets.

D.E. : Jullie zijn momenteel weer op tournee en daarnaast verzetten jullie nog bergen werk. Is jullie leven niet te stresserend geworden ?

A. : Inderdaad, en dat ondervonden we vooral tijdens het eerste gedeelte van deze tournee, die niet zo leuk was als anders, want iedereen was oververmoeid. Soms kan je tijdens het optreden niet verbergen hoe je je voelt, en dat is vervelend. Ik heb daar zelf vooral de eerste week last van gehad, maar nu gaat het gelukkig al veel beter.

D.E. : De teksten van jullie nummers zijn meestal heel gevoelig en persoonlijk, hoewel je niet bepaald een extravert type lijkt te zijn. Vind je het dan niet vervelend om je gevoelens voor een groot publiek te uiten ?

A. : Jawel. In m'n teksten vind je soms zaken terug die normaal niet voor andermans oren bestemd zijn, maar soms is het goed voor jezelf om je gevoelens te uiten in je muziek. Het is echter zo dat m'n teksten meestal onverstaanbaar zijn omdat ik weinig of niet articuleer als ik zing. Indien ik dat wel zou doen, verliest zo'n nummer alle gevoel. Neem b.v. het "Wings of Joy" album : ik wou absoluut niet dat de teksten gehoord werden. De twee albums daarna echter zijn wél iets verstaanbaarder geworden.

D.E. : En ook de muziek is geëvolueerd... ?

Sommige nummers op ons nieuwste werk klinken helderder dan anders; we wilden immers meer kleur in onze muziek. Het hele album klinkt zeer intens, en je treft er zowel pop-georiënteerde muziek aan als eerder vreemd aandoende muziek. De beide extremen binnen onze muziek zeg maar. Ik vind dat het goed mogelijk is om beide stijlen te brengen, zolang we maar geloven in wat we doen en geen "rommel" maken.

D.E. : Ik heb me laten vertellen dat je Franse literatuur hebt gestudeerd, en dat je nu van plan bent om een soundtrack te schrijven voor een film over Sartre ?

A. : Ik heb inderdaad een aanbieding gekregen om een muzikale omlijsting te maken voor een film over Sartre, en ik hoop dat die tegen volgend jaar kan uitgebracht worden. Sartre is één van mijn favoriete schrijvers, en zodoende ben ik natuurlijk heel enthousiast over dat aanbod. Het is trouwens ook zo dat ik in de toekomst nog meer soundtracks wil schrijven !

D.E. : Zit er ook een verborgen acteertalent in jou?

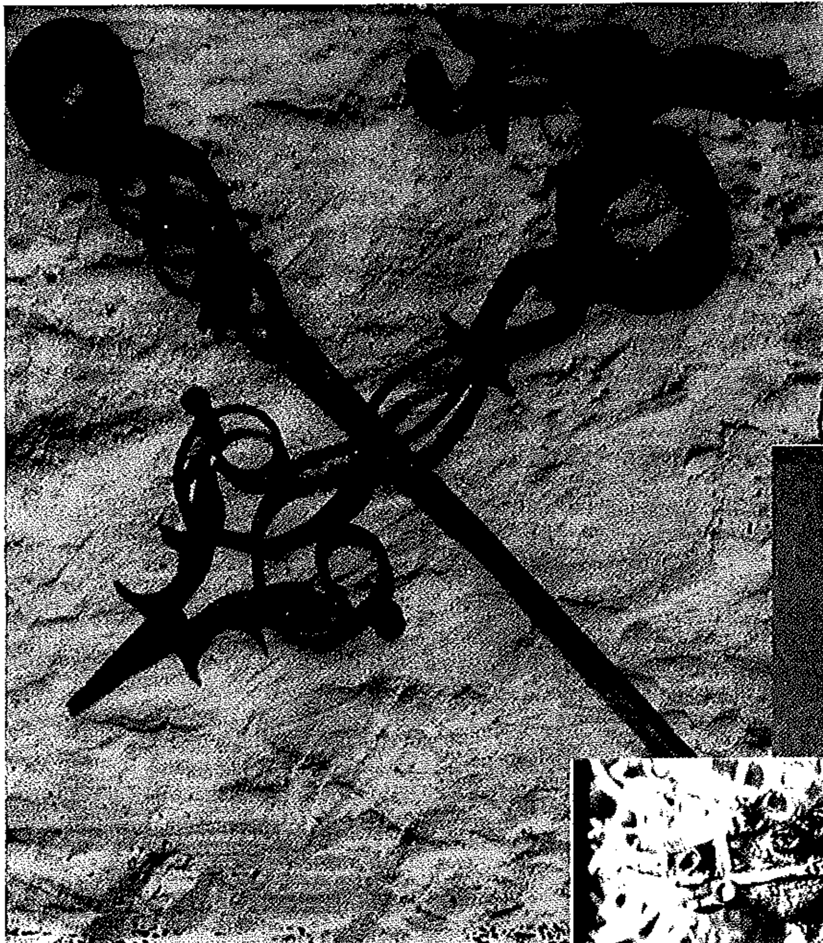
A. : Ik weet het niet. Misschien zou ik wel willen spelen in een toneelstuk, maar dan enkel op voorwaarde dat niemand mij kan zien ! (lacht)

D.E. : Misschien als "Spook van de opera" ?

A. : Ja (lacht).

D.E. : In een aantal interviews zei je dat je het zeer vervelend vindt om als gothic groep bestempeld te worden ?

A. : Ik vind dat er heel wat interessante mensen zijn in het zogenaamde gothic-milieu, maar ik heb iets tegen dat woord "goth". Het komt veel te negatief over bij mij, en ik hoop dat er ooit iemand een andere term verzint om onze muziek te omschrijven. Het woord "goth" doet ook onrecht aan de mensen die naar onze muziek luisteren, omdat wij een veel breder publiek hebben.

D.E. : Je hebt nu al een aantal keren in België gespeeld. Vind je het een leuk land om op te treden ?

A. : Wel, we hebben daar heel wat vrienden, en om één of andere reden worden wij in België steeds warm onthaald. De laatste keer speelden we in La Luna in Brussel, en ik vond dat daar een heel goede sfeer was, en we kegen heel wat steun. Ja, het is echt leuk om in België te spelen.

D.E. : Nochtans hebben ook heel wat mensen een slechte indruk van jullie gekregen door het optreden in de VK, waar jullie te kampen kregen met technische problemen.

A. : Ja, we produceerden toen ook een erbarmelijk geluid, en dat gebeurde jammer genoeg wel meer in die periode.

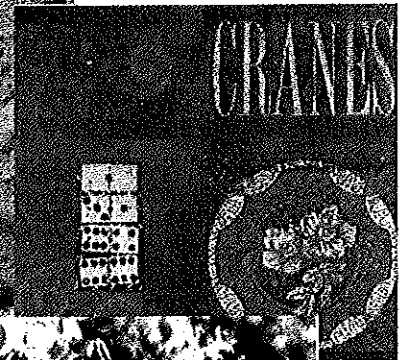
D.E. : Jullie blijken gefascineerd te zijn door Nostradamus, en ik zou dan ook wel eens willen weten hoe jullie tegenover de toekomst aankijken ?

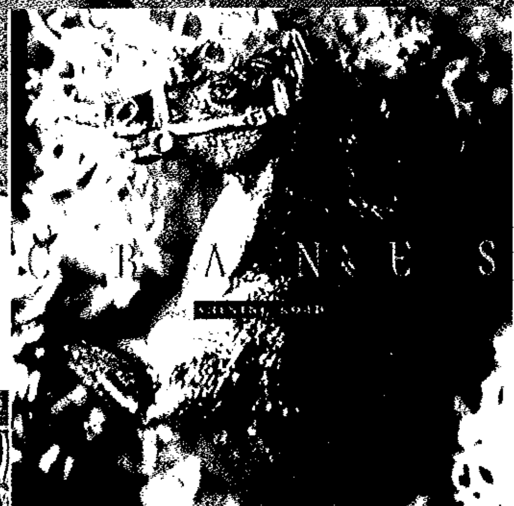
A. : Ik kan je vrij vlug hierop een antwoord geven, of je kan daar met Jim drie uren over discussiëren (lacht). (Jim is diegene die volledig in de ban van Nostradamus is, nvdr.) Kijk, ik vind dat je, hoe rot de wereld er ook uitziet, op één of andere manier optimistisch moet blijven.

D.E. : Is optimisme in deze tijden dan niet een beetje hypocriet ?

A. : (lacht) Ik denk dat je nu op weg bent om Jims beste vriend te worden !

Bundy

THE MERRY THOUGHTS

Dark Entries : Tegenwoordig zijn er heel wat groepen wiens muziek verdacht veel lijkt op het zogenaamde "Sisters of Mercy - geluid". Jullie kunnen daar vast over meepraten ?

Merry Thoughts : Ik moet toegeven dat velen ons met The Sisters vergelijken, en deze groep heeft inderdaad wel een invloed gehad op ons, maar er zijn nog zoveel andere invloeden, vooral uit de popmuziek. En ons publiek b.v. is toch redelijk gevarieerd, vind ik.

D.E. : Wat betekent originaliteit voor jullie ?

M.T. : We hebben helemaal niet de ambitie om iets heel origineels te brengen, maar we willen ook geen ordinaire kopie-groep zijn. Het grootste gedeelte van het materiaal dat we tot nog toe hebben uitgebracht, is al tamelijk oud en verschilt in vele opzichten van wat we nu maken. Ik denk dat heel wat mensen die ons zien als een tweede Sisters of Mercy, in de nabije toekomst ontgoocheld kunnen zijn. Ik sta open om heel wat andere dingen te maken, weet je.

D.E. : In welke zin willen jullie evolueren ?

M.T. : Het is zo dat wij al een grote ontwikkeling hebben doorgemaakt. Aanvankelijk concentreerden we ons op electronische muziek, maar na verloop van tijd begon ons dat te vervelen en wilden we gitaarmuziek maken. Tien jaar terug b.v. vertelden de mensen ons dat we klonken zoals Depeche Mode. Nu maken we gewoon rockmuziek, maar dan niet de traditionele rock. Geloof het of niet, maar onze grootste invloeden waren D.A.F. en zo; The Sisters of Mercy leerden we pas kennen ten tijde van The Sisterhood. Ik hield toen enorm van electronische muziek, en "Gift" (van The Sisterhood, nvdr.) was een plaat die behoorlijk electronisch klonk, zie je.

D.E. : Zou je dan geen muziek willen maken in de stijl van Ministry of Nine inch nails ? Ik bedoel, electronische muziek vermengd met een zware gitaarsound ?

M.T. : Nee, eerder in de stijl van Nitzer Ebb.

D.E. : Maar dat is pure body !

M.T. : Vroeger, maar ik heb het over hun latere periode.

D.E. : Eén van jullie nummers noemt "Second generation". Hoe zie jij eigenlijk de "tweede generatie", en wat bedoel je er precies mee ?

M.T. : Dat begrip hangt samen met onze huidige samenleving, waarin computers meer dan centraal komen te staan. Het gaat ook over de evolutie binnen de mensheid. Elke generatie heeft z'n eigen trends, vooral binnen jongerenkulturen. Ieder voor zich maakt uit welke trend het best bij hem past. Momenteel is er een heuse "dance-rage", waar ik op zich niets tegen heb, want ook wij haalden onze invloeden uit de electronische muziek, evenals de mensen die tekno/house maken. Men zegt wel eens dat die scene één grote familie is, maar ik heb de indruk dat zij veel te weinig communiceren, en dat is ook een kenmerk van de huidige generatie jongeren. In de jaren zestig was men vaak bekommerd om anderen, maar nu denkt men meestal vooral aan zichzelf.

D.E. : "Second generation" werd een succesnummer voor jullie. Zijn er nog zaken of gebeurtenissen waar jullie tevreden op terugblikken ?

M.T. : Wel, heel veel hebben we nog niet meegemaakt. Ons optreden in Libanon was in zekere zin onvergetelijk, maar voor de rest...

D.E. : Krijgen jullie veel steun in jullie eigen land ? Ik geloof toch dat men in Duitsland veel belang hecht aan Indie-groepen ?

M.T. : (algemeen gelach) Wij beschouwen ons niet als deel van een independent scene, behalve dan dat we deel uitmaken van een independent label. Net zoals Depeche Mode : zij maakten popmuziek, maar toch situeerde iedereen hen in de underground scene. In feite zaten ze ergens tussen beide muziekrichtingen, net zoals wij. We houden van mooie melodieën en dansbare ritmes, en we zorgen ervoor dat beide elementen verweven zitten in onze muziek, niet omdat we denken dat mensen hiervan zullen houden, maar omdat we er zelf van houden. We luisteren naar heel wat zaken, en het meeste ervan behoort tot de gewone popmuziek. Als Madonna b.v. een goede plaat uitbrengt, dan vinden wij dat ook goed. Als David Bowie, waar ik zelf veel van houd, iets slecht uitbrengt, dan is dat slecht, punt gedaan. Begrijp je ?

D.E. : Wat is jullie grootste wens als muzikanten ?

M.T. : Gewoon, niets anders hoeven te doen dan muziek maken. Wat natuurlijk betekent dat je als muzikant genoeg geld kan verdienen.

D.E. : Maar ja, er zijn tegenwoordig zoveel groepen dat het ongelooflijk moeilijk wordt om door te breken, niet ?

M.T. : Er zijn veel bands die voor weinig geld instrumenten kopen, en daarmee muziek maken. Dat is OK, maar vaak is hun enige ambitie "populair worden". Zij maken muziek omdat ze groot willen worden, niet omdat ze groot zijn, begrijp je ? Zulke mensen hebben helemaal geen persoonlijkheid. En het probleem is dat platenlabels te veel muziek uitbrengen van zo'n groepen. OK, het is geen schande om iets te willen betekenen in de popwereld, maar het mag niet de enige reden zijn om een groep op te starten. Zij die écht doorbreken, en niet gewoon een ééndagsvlieg worden, zijn meestal intelligent genoeg om een kwalitatief degelijk produkt af te leveren en hard te werken aan hun carrière.

D.E. : Dus geen inhoudloze nummers zoals "Ein, zwei, polizei" voor jou ?

M.T. : O, maar dat nummer vind ik heel goed hoor, echt. Het is een reflektie over de hedendaagse maatschappij.

D.E. : Maar dat heeft geen kat door, jong !

M.T. : Dat hoeft ook niet. Ik ben er zeker van dat het niet als reflektie bedoeld is, maar toch is het zo.

D.E. : Ik geloof je.

CHRISTIAN DEATH

Een verlaten kasteel ergens in het landschap van Transylvanië; bewoond door vampiers die de mooiste slachtoffers verleiden om hun levenskloppen bloed te zuigen. Dit stamt uit lang vervlogen tijden. En het is triest dat het legendarische Christian Death, dat ooit deze onderwerpen virtuoos wist te brengen, nu zelf ten onder schijnt te gaan aan bloedarmoede. Daarenboven komt dan nog de twist tussen Rozz Williams en Valor en de daaruit ontstane verwarring binnen hun aanhang. De "Godfathers of gothic"-mythe is danig ondergraven; hen treffen alle kwalen van deze moderne tijd. Een gesprek met Valor ...

Dark Entries : Onlangs verscheen de nieuwe cd "Sexy Death God". Staat deze ietwat vreemde titel borg voor de inhoud ?

Valor : De thema's sex, dood en religie boeien mij reeds lange tijd. En het is zo dat ik steeds mijn gevoelens en overtuigingen in de teksten wil leggen. Dood en religie zijn universele gegevens en zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Wat sex betreft : we willen het allemaal !

D.E. : Sex was in het verleden taboe, er mocht niet over gesproken worden. In onze tijd echter is sex een deel van het alledaagse taalgebruik geworden. Je ziet vrijende koppels op tv, je hoort gekreun op de radio en pikante scènes zijn ook niet meer weg te denken uit de hedendaagse literatuur. Speelt Christian Death daar een rol in ?

V. : Natuurlijk ! Sex als onderwerp heeft een enorme evolutie doorgemaakt. Tegenwoordig staat het verwaarlozen van dit thema gelijk aan het sluiten van de ogen voor een stuk hedendaagse beleving van de wereld. Trouwens, verschillende leeftijden ervaren sex anders. Jongens en meisjes van 14 - 15 jaar ontdekken dat leven nog wel iets meer biedt dan enkel spelen met de blokjes. Naar die ontluikende onschuldige en speelse ervaringen proberen de volwassenen terug te grijpen met als doel deze voor zich te houden. Ten tijde van onze grootouders resulteerde deze houding in een omhullen met een waas van geheimzinnigheid en straffen Gods. Tegenwoordig kan alles, mag alles en moet alles.

D.E. : Waar haal je de inspiratie voor de teksten ?

V. : Ik kijk naar de wereld. Wat er zoal gebeurt en wat er niet gebeurt. Ik probeer mijn visie dan in mijn teksten te leggen. Vroeger wou ik een boodschap brengen, wou ik overtuigen en overreden. Ik verlangde ernaar de mensen mijn opvattingen mee te delen en hen zo te laten nadenken over dingen.

D.E. : Hoe zijn de reacties ? Hier in België wordt toch maar matig gereageerd, je laatste cd komt de besprekingen niet heelhuids door en ook vandaag was er niet overdreven veel volk. Is er echt zo een verschil tussen België en Amerika of daalt het succes ?

V. : (Verwonderd) Is het echt waar dat de cd niet goed onthaald wordt ? Dat verbaast me toch enigszins. In Amerika loopt de verkoop heel goed en winnen we aan populariteit. Het beste bewijs daarvan zijn de voorbije

optredens in Amerika. Zo goed als alle waren uitverkocht. Het verwondert me dus dat hier de belangstelling daalt, ook omdat ik tijdens de optredens niet een groot verschil merk tussen Amerika en bijvoorbeeld België.

D.E. : Enkele jaren geleden werd een gepland concert in de Vooruit afgelast. Onlangs herhaalde dit fenomeen zich. Lokte Christian Death niet genoeg volk ?

V. : Daar weet ik niks van. Het plannen van optredens gaat via mijn boekingsagentschap. Ik heb vernomen dat er problemen waren met de Vooruit, maar dat was enkel een probleem met de boeking.

D.E. : Wat zijn de plannen voor de nabije toekomst ?

V. : We plannen een nieuwe cd. Hoe die zal gaan klinken weet ik nog niet. Vraag me dus alsjeblieft niet of deze in dezelfde lijn zal liggen of niet. Daarbij aansluitend zijn nieuwe optredens gepland in Amerika. We zullen gaan touren met Type O Negative.

D.E. : Deze groep kunnen we eerder situeren in het metal genre. Is dat de evolutie die Christian Death aan het doormaken is ? Verlaten jullie de gothic-scene ?

V. : Gothic is een label dat ons opgeplakt werd. We brachten cd's uit en iedereen zei dat we gothic speelden en dit zonder verder na te denken of het dat wel was wat Christian Death wilde betekenen. We hebben nooit de bedoeling gehad enkel tot dit genre te behoren. Bijgevolg willen we ons ook niet beperken tot die scene. Onze muziek kan dan ook niet die zogenaamde evolutie ondergaan aangezien juist onze muziek binnen één of andere stroming situeren het laatste is wat ik wil doen. Ik schrijf de lyrics waar ik mijn bedenkingen inleg. Daarna wordt er muziek opgezet. Het creëren van gothic is dus nooit het vertrekpunt. Maar wees niet bang, ik hou ervan om voor een "zwart" publiek te spelen.

D.E. : Een laatste vraag. Een heet hangijzer waarschijnlijk, maar we kunnen het niet nalaten : wat met Rozz Williams ?

V. : Ik had het wel verwacht. Iedereen stelt me die vraag. Welnu, ik heb de heer Rozz Williams niet meer gezien sinds 1985. Ik heb hem één keer gebeld en die ervaring heeft me geleerd dat ik dat geen tweede keer zal doen. Verder kan ik enkel zeggen dat door deze affaire er veel verwarring is gesticht en dat ik meegesleurd ben in een juridische mallemolen. Meer wil ik hierover niet kwijt.

Valor tijdens de periode van 'Catastrophe Ballet' (1984) ....

Op vrijdag 10 en zaterdag 11 maart treedt Plastic Noise Experience op in respectievelijk Den Twieoo (Gent) en de Steeple Chase (Waregem). Naar aanleiding van deze twee optredens hadden wij een gesprek met Claus Kruse, zanger en frontman van PNE, vlak voor het concert van Gaytron (Claus' soloprojekt) in Den Twieoo.

Dark Entries : Het is weeral een tijd geleden dat we nog iets hebben gehoord van Plastic Noise Experience ?

Claus : Ik heb me de laatste tijd vooral bezig gehouden met het opnemen van nieuwe nummers voor Gaytron. Ik heb nu een enorme hoeveelheid materiaal voor Gaytron, wat ik wil verspreiden over enkele cd's. Als alles goed gaat, moet de ep "Toy" nog in januari verschijnen, gevolgd door een volledige cd genaamd "Face 1" in februari en in maart mag je nog een dubbele maxi cd verwachten. Tussendoor namen we ook enkele nummers op voor Plastic Noise Experience, maar we hebben nog lang niet genoeg materiaal om een volledige cd uit te brengen. Immers, als je een cd wil uitgeven met daarop tien tracks, dan moet je er minstens twintig hebben opgenomen, om daaruit te selecteren.

D.E. : Dus je bent nu hoofdzakelijk bezig met Gaytron en PNE is daardoor wat op de achtergrond gekomen ?

C. : Ja, zeker ! Het laatste half jaar werkte ik fulltime aan Gaytron. Normaal gezien had de ep "Toy" vorige maand reeds in de winkels moeten liggen maar ik had wat problemen met het label en bijgevolg werd de release uitgesteld tot januari. Tussendoor had ik al heel wat nummers gemaakt, en ik besloot dan maar om na die ep meteen ook een volledige cd uit te brengen

D.E. : Gaytron is jouw soloprojekt, althans in de studio. Breng je ook live alles zelf ?

C. : Nee; live krijg ik de steun van Malte Steiner (Notstandskomitee, nvdr.), maar let op : hij speelt enkel op optredens bij Gaytron. Voor de rest wordt alle muziek door mij geschreven. Malte speelt nu ook bij PNE, maar alweer enkel op optredens. We zijn buren van elkaar, weet je, en als ik iemand nodig heb om ons live te versterken op het podium klop ik gewoon op z'n deur en vraag of hij zin heeft in een optreden. Malte is iemand die muzikaal-technisch zeer goed onderlegd is. Hij weet werkelijk alles over om het even welk instrument dat er bestaat ! Hij is een zeer professioneel iemand. Als ik iemand anders moet vragen om bij ons te spelen, moet ik die persoon eerst nog uitleggen wat hij moet doen en hoe b.v. het keyboard werkt. Met Malte heb ik daar totaal geen problemen mee.

D.E. : Malte Steiner is vooral werkzaam in de industrial-scene. Hoe verzoen je zijn "industriële achtergrond" met jullie elektronische muziek ?

C. : We werken niet samen aan de muziek; ik programmeer alles zelf op DAT, en vraag hem enkel om ons te vergezellen op het podium. We werken vaak samen, en lenen wel eens wat instrumenten en zo van hem want hij woont toch vlak naast mij. Maar we schrijven nooit samen nummers.

D.E. : Jullie nieuwste cd "Transmitted Memory" is een dubbel cd : de eerste cd is gewoon jullie debuut "Transmission", en de tweede bevat een compilatie uit samplers en demo's. Waarom opnieuw "Transmission" en geen nieuw werk ?

C. : Omdat "Transmission" volledig uitverkocht was, besloten we om hem opnieuw uit te geven, samen met een andere cd die vooral nummers uit de Art&Dance samplers bevat. Die nummers werden toch gemaakt in dezelfde periode als "Transmission". Inderdaad staan er ook nummers op van onze eerste

demo's; die nummers werden opnieuw opgenomen maar dan met een verbeterde geluidskwaliteit. "Transmitted Memory" verscheen bij Gothic Arts Records, en ons nieuw materiaal zal alweer bij KK Records verschijnen, maar dat zal nog wel een tijdje duren.

D.E. : "Transmission" was voor velen jullie beste werk, maar sinds "String of Ice" zijn heel wat fans van het eerste uur ontgoocheld geworden. Vinden jullie zelf dat er een verzwakking merkbaar was ?

C. : "Transmission" was een verzameling van oude tapes, een stuk of drie, vier geloof ik. Op een bepaald moment sloten we een overeenkomst met Gothic Arts Records, en selecteerden de krachtigste, meest dansbare nummers uit onze eerste demo's voor de debuut cd. Na "Transmission" was er geen nieuw materiaal meer en moesten we opnieuw nummers maken voor de volgende cd, "Smalltown Boy". "Transmission" was een soort best-of van de laatste drie jaren. "Smalltown Boy" was omzeggens een best-of van het laatste half jaar en "String of Ice" van het laatste jaar. En daar is natuurlijk en groot verschil tussen. "Visage de plastique" had dan weer een heel ander concept, gekenmerkt door de originele electro-sound uit de jaren tachtig. Ook bij "String of Ice" bewandelden we een heel ander pad. Het was gewoon eens iets anders, een ander project.

D.E. : Een project, zei je, dus er is helemaal geen sprake van een evolutielijn ?

C. : Misschien wel. Elk jaar zit je met andere ideeën, en dat impliceert een evolutie. Als ik "Transmission" vergelijk met "Visage de plastique", vind ik de laatste toch heel wat beter. "Visage de plastique" klinkt technisch veel beter en heeft bijgevolg een mooier geluid. "Transmission" werd opgenomen met beperkt materiaal : 1 sampler, 1 synthesizer en zonder computer. Er is werkelijk een wereld van verschil tussen "Visage de plastique" en "Transmission". Plastic Noise Experience was indertijd gewoon een klein project van twee mensen die hun muziek wilden laten horen aan het publiek. Project Pitchfork b.v. begeven zich in een grote studio en laten hun nummers producen door een aantal professionele mensen, zodat hun geluidskwaliteit vrijwel optimaal kan genoemd worden, en dat is O.K. Maar in het begin wou ik geen grote studio want dat was "onecht". We waren geen grote electrogroep, maar gewoon een underground-groepje.

D.E. : Terug naar Gaytron nu : treed je vaak op onder die naam ?

C. : Nee, tot nog toe trad ik slechts drie keer op met Gaytron, o.a. in Bremen en Strassbourg. Momenteel heb ik veel meer materiaal voor Gaytron, dus kan ik gemakkelijker optreden onder die naam. Maar wacht eens ... een jaar of twee, drie

terug heb ik ook gespeeld met Gaytron, op een grote tekkno-fuif (lacht).

D.E. : Speel je nu met Gaytron enkel nieuwe nummers of ook b.v. "Männerliebe" en "Man to man" ?

C. : "Man to man" speel ik niet meer omdat dit een veel te simpel nummer is. Het was eigenlijk bedoeld als een grap voor de PNE-fans. "Männerliebe" heb ik gemaakt voor een Art&dance sampler en zal ook terug te vinden zijn op "Face 1" omdat ik ondervonden heb dat dit nummer aanslaat bij het publiek. Vandaar dat ik dit nummer wél live zal brengen. "Männerliebe" is een aanklacht tegen fascisme en agressie tegenover homo's, waarin ik er voor uit kom dat ik fier ben om homoseksueel te zijn. Dat is eens iets anders dan al die Duitsers die beweren fier te zijn op hun nationaliteit !

D.E. : In het begin zei men dat Gaytron jouw meer tekkno/house - georiënteerd project was. Klopt dat ?

C. : "Man to man" was inderdaad tekkno, maar het was bedoeld als grap ! Destijds was tekkno volop aan het doorbreken en we hielden er allemaal enorm van ! We gingen toen allemaal weg in een discotheek in Hannover tot in de vroege uurtjes (lacht); zelfs de mensen van Gothic Arts Records gingen daar naar toe. Maar het merendeel van de Gaytron-songs klinken zoals PNE, en kan bestempeld worden als Electronic Body Music.

D.E. : Met Gaytron uit je je woede tegen fascisme en onverdraagzaamheid t.o.v. homo's. Is het belangrijk voor jou om een boodschap in jullie muziek te leggen of is dat slechts bijzaak ?

C. : "Man to man" gaat over homoseksualiteit en heeft een dubbele boodschap. Vooreerst is het een aanklacht tegen al wie zich hatelijk en agressief opstelt tegenover homo's, maar niet in het minst richt ik mij tot de homo's zelf en maak hen duidelijk dat ze hun geaardheid openbaar moeten uiten. Als je dat niet doet, is de kans groot dat men je gaat zien als een zwakkeling en is de kans om agressief benaderd te worden veel groter. Nu, over het algemeen hou ik mij niet zo erg bezig met het leggen van een boodschap in mijn muziek, althans wat PNE betreft. Plastic Noise Experience heeft helemaal geen boodschap; met die muziek wil ik de mensen laten dansen en plezier hebben, meer niet. Ik hou over het algemeen niet van electrogroepen die een boodschap in hun muziek leggen, want daardoor hopen ze alleen maar meer platen te verkopen. Je weet op voorhand al dat iedereen zal houden van een groep die zingt over oorlog of dierenmishandeling, maar dat is niet fair. Nu, voor Gaytron durf ik ook teksten te schrijven met een boodschap, en dat is het essentiële verschil tussen PNE en Gaytron.

D.E. : Op concerten van Plastic Noise Experience breng je door de band één of meerdere nummers van Gaytron. Geldt het omgekeerde ook ?

C. : Soms (lacht)! Ik wil de twee groepen gescheiden houden, maar af en toe durf ik wel eens nummers van beide groepen te spelen, afhankelijk van mijn gemoedstoestand en het publiek. Ach ja, waarom eigenlijk niet hé ?

D.E. : Ja, waarom niet !

the Dreamside

Vorige keer stelden wij u de debuut cd "Pale Blue Lights" van deze Nederlandse formatie aan u voor, dewelke zij op hun beurt op donderdag 12 januari in de Tagrijn (Hilversum) aan hun fans live voorstelden. Een ideale gelegenheid dus om te polsen of The Dreamside het ook op een podium kunnen waarmaken en meteen een interview mee te pikken, want daarvoor waren we in eerste instantie afgezakt naar Nederland. Na het concert waren de reakties vanuit het publiek werkelijk overdonderend, en we kregen dan ook een zeer gelukkige groep voor ons, die - nog half bijkomend van het vermoeiende concert - ons met het grootste plezier te woord wilden staan. Een gesprek met Remco en Kemi van The Dreamside...

Dark Entries : In de Nederlandse pers krijgen jullie heel wat bijval en ook vanavond leek het publiek vol lof over jullie prestaties. Hoe zijn de reakties in het buitenland ?

Remco : Nou, we zitten bij een Duits label, Deathwish Office, en ik heb gehoord dat we binnenkort naar Duitsland zouden moeten om daar ook een paar interviews weg te geven want de cd lijkt het daar hartstikke goed te doen.

D.E. : Ik geloof dat jullie vrijwel de enige wave-act zijn op dat label ?

R. : Deathwish Office is een sublabel van Nuclear Blast, waar je voornamelijk Death Metal bands aantreft. Bij Deathwish Office zitten o.a. Red Lorry Yellow Lorry en ik heb ook begrepen dat de eerste platen van Love Like Blood daar verschenen zijn. Die groep zit trouwens nog achter de organisatie want het is de bassist van Love Like Blood die ons gekontakteerd heeft.

D.E. : In jullie bio staat te lezen dat jullie beïnvloed werden door The Sisters of Mercy en Fields Of The Nephilim, en ook wel door Cocteau

Twins en Dead Can Dance. De laatstgenoemde twee zijn duidelijk hoorbaar maar de Sisters en Fields ?

R. : Ja, ikzelf luister zelden naar Cocteau Twins maar Kemi wél. Misschien neigen veel nummers vooral qua struktuur en opbouw naar Fields of The Nephilim, omdat ik daar vaak naar luister. Ik beperk me echter niet tot gothic, maar in dat genre vind ik de Fields alleszins een topband. Maar daar ik door verschillende soorten muziek word beïnvloed, is het best mogelijk dat onze volgende cd iets anders zal klinken. Er zal waarschijnlijk meer power en distortion in zitten.

D.E. : Jij bespeelt The Chapman Stick, wat een tiensnarig instrument is. Ik kan me voorstellen dat er wel eenvoudigere instrumenten op de wereld zijn ?

R. : Ja, een eenvoudig instrument is dat niet. Enkele jaren geleden ben ik begonnen met basgitaar; toen speelde ik meer Heavy Metal. Nadien ben ik begonnen met The Chapmann Stick, waarvoor ik lessen heb gevolgd in Amerika. Je kan alle richtingen uit met dat instrument en het gekke is dan ook dat iedere Stick-speler anders speelt. De bekendste is ongetwijfeld Tony Levin, die bij Peter Gabriel speelt, en die gebruikt de Stick vooral als basinstrument, zoals de meesten. Ikzelf vind dat niet zo interessant, omdat er veel meer mogelijkheden in zitten.

Remco en z'n Chapman Stick

D.E. : Jullie zijn met twee in de groep : een Stick-speler en een zangeres. Verder staat alles op tape als jullie live spelen. Zouden jullie niet liever alles live brengen en dus meer muzikanten inlijven in jullie groep ?

Kemi : Ja, eventueel wel, maar het probleem is dat Remco en ik al uit een andere groep komen en wij hebben ondervonden dat het heel moeilijk is om muzikanten aan te trekken die bij ons passen. In de toekomst zou ik dat misschien wel willen, maar wij moeten centraal blijven in de band.

R. : Een live-percussionist b.v. zou ik heel fijn vinden. Maar ik wil toch nog even opmerken dat wij nu al met een hele ploeg mensen werken, b.v. iemand die voor de belichting zorgt,...

D.E. : Jullie werken ook met een reeks dia's. Zit daar een verhaal achter ?

K. : Nou, eigenlijk wel ja. Het is gewoon een soort droomwereld hé. We hebben een heleboel dia's van vakanties en zo die we daarvoor gebruiken. De muziek die wij maken is voor mij "droommuziek", en die dia's passen daar perfekt bij.

D.E. : Wat zijn dan zoal uw dromen ? Ik bedoel, waar zing jij eigenlijk over, Kemi ?

K. : Het thema van grenzeloosheid, vrijheid,... Ik zing heel veel over groei, niet de materiële maar de geestelijke groei. Mensen doen vaak dingen om te ervaren, b.v. reizen. Feitelijk hoef je zelfs helemaal niet te reizen, maar de idee alleen al dat ook aan de andere kant van de wereld mensen spiritueel bezig zijn, dat fascineert mij en daar zing ik ook over. Er is een soort van verbondenheid met mensen die zoekend zijn, weet je wel. Ik vind het leven één groot feest maar ook één grote strijd, en dat geldt zeker voor vrouwen. "Womens chant" gaat daar b.v. over. Het gaat niet echt over misbruik van vrouwen, maar vooral over het feit dat je als vrouw toch heel anders leeft en niet zomaar overal naar toe kunt gaan, terwijl ik vind dat dit zou moeten. Ik merk in allerlei strukturen dat het steeds allemaal erg mannelijk is, zelfs in de popwereld. Daarbij heb ik nogal problemen met vrouwen, omdat ik op zoek ben naar vrouwen die niet angstig in het leven staan.

D.E. : Daarnet raakte je even het spirituele thema aan. Hoe sta je daar eigenlijk tegenover ?

R. : Ikzelf ben in wezen atheïst. Ik geloof wel dat er iets anders is maar niet iets zoals een god die op een wolk zit. We proberen het leven niet enkel negatief te bekijken,

vandaar dat we onze muziek niet willen bestempelen als "Dark Gothic", maar veeleer als "Heavenly Gothic".

K. : Je ziet vaak van die jonge mensen die totaal depressief lopen, en zo ben ik ergens ook wel begonnen, maar er is méér. Nu, het spirituele zit wel degelijk sterk in onze muziek; zo zing ik o.a. over de maan, omdat ik me daar heel erg mee verbonden voel. Dat vind ik spiritualiteit. En ik zing ook over de aarde, b.v op de aarde staan en naakt zijn : waar kun je tegenwoordig nog in je blootje rond het kampvuur rennen (lacht) ? Terug naar de basis zeg maar...

D.E. ...Back to nature !

K. : Ja ...je zou het misschien niet zeggen als je naar me kijkt (lacht), met al die make up en zo.

D.E. : Nu, je woont alleszins wel heel dicht tegen de natuur, is het niet ?

K. : Ja, ik woon momenteel samen met een groot aantal mensen in een oud klooster. Wij vormen niet echt een kommune maar veeleer een werkgemeenschap. Er wonen zowel oude als jonge mensen, en we hebben een aantal gemeenschappelijke taken, anders draait de boel gewoon niet. Zo werkte ik iedere week één dag in de tuin, over de natuur gesproken ! Maar ik ga daar binnenkort eigenlijk wel weg (lacht) ! Nu, ik wil er later zeker terugkomen. Het is wel een heel magische plek ... we hebben daar een kerk ... het is ultra-gotisch, joh ! Onlangs kwam ik daar een zwarte poes tegen, en die had iets engs in haar bek, wat een vleermuis bleek te zijn. Maar goed, ik hou toch wel een binding met die plaats hoor. Ik zal er vast nog vaak logeren.

D.E. : Je lijkt wel gefascineerd te zijn door obscure zaken, en je stelde eens dat het begrip "donker" niet noodzakelijk een negatief geladen klank moet hebben. Wat bedoel je hier precies mee ? Hoe zou jij het begrip "donker" willen omschrijven ?

K. : Als ik aan het woord "donker" denk, dan denk ik aan "mysterieus". Ik had ooit zo'n bandje met allemaal "droommuziek" op, en m'n vriendin werd er helemaal angstig van. Ik vond juist dat er heel mooie dingen op stonden ! 's Nachts rondlopen in het bos b.v. vind ik erg magisch. Als ik 's nachts wandel waar ik nu woon, dan hoor ik konstant het geluid van uilen, en dat vind ik prachtig ! Eenzaamheid en liefdesverdriet b.v. worden door de meeste mensen beschouwd als zeer negatief, maar zodra je dat weer te boven bent gekomen, kan je toch terugblikken op een gigantische ervaring ! Daar draait nu juist het hele leven om : niet op safe spelen en dus ook de donkere kant van het leven beleven.

R. : Onze muziek klinkt vrij droevig, of liever, melancholiek. Maar dat is niet per sé negatief, vind ik.

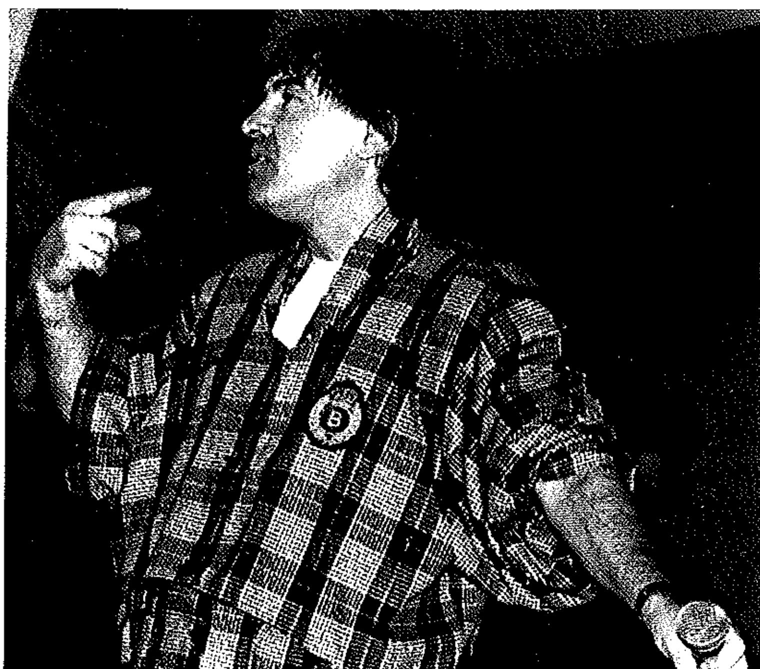
D.E. : Jullie hebben een gezonde "gothic-ingesteldheid", hoor !

Live in de Tagrijn te Hilversum (12/1/1995)

THE BOLLOCK BROTHERS

Meer dan tien jaar geleden behoorden de Bollock Brothers tot de meest geliefde New Wave groepen van dit land. Je kon toen naar geen enkele wave fuif gaan of je hoorde er "Horror movies", "The Bunker", om maar enkele klassiekers van deze legendarische band te noemen. Ook in het punkmilieu hadden ze een grote aanhang, niet in het minst dankzij hun coveralbum "Never mind the bollocks", waarop u elk nummer van het gelijknamige Sex Pistols album in een typische Bollock Brothers - versie terug vindt. Maar hun succes was omzeggens van korte duur, en jarenlang hoorden we helemaal niets meer van hen. Tot op het moment dat ze door de heren van het Phantom Festival uitgenodigd werden om nog eens in België te spelen, en dat was voor ons natuurlijk dé ideale gelegenheid om eens een praatje te maken met Jock, zanger en frontman van de Bollock Brothers.

Dark Entries : Ooit waren de Belgen jullie favoriete publiek, maar nu zijn de tijden veranderd en ik vroeg me dan ook af of jullie vanavond nog steeds tevreden waren over het publiek ...

Jock (zanger) : Jawel. Vanavond beklommen twee meisjes op mijn verzoek het podium, en dat is geweldig, of niet soms ? Als je meisjes op het podium vraagt, moet je hen goed observeren. Ik kijk altijd naar hun kledingstijl en tevens naar hun gedrag, b.v. wanneer ze naar de microfoon stappen. Wat me altijd opvalt, is dat meisjes - waar ook ter wereld - steeds tegen elkaar fluisteren als ze op het podium staan, en dat vind ik prachtig om zien. Voor de rest, Dave, heb ik zelf onze show vanavond verpest omdat ik te veel van de andere groepsleden verwachtte, en daardoor maakte ik hen zenuwachtig. Ik hou heel veel van voetbal, en ik vind dat een groep moet spelen zoals een goede voetbalploeg. Maar ik heb mijn groep geforceerd. Ik vergat dat zij geen voetbalspelers zijn maar muzikanten. Ach, eigenlijk kunnen we tien keer beter dan vanavond, maar we hebben nog wat tijd nodig om opnieuw als een hechte groep te spelen. We hebben weliswaar heel veel geleerd van dit optreden. Zo zijn er een paar nummers die we opnieuw moeten opnemen in onze setlist, en we moeten ons beter organiseren en voorbereiden op een concert.

D.E. : Vroeger waren jullie razend populair in België, maar plots hoorde niemand meer van de Bollock Brothers. Vertel eens hoe dat gekomen is ?

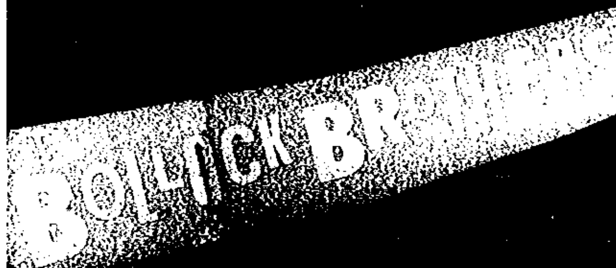
Jock : Herman Schuermans was ooit de manager van Arno. In die tijd was er een soort scene in Brussel, met Front 242, Arno, wijzelf, en nog een paar groepen, en we vormden als het ware één grote familie. Op een dag vroeg Herman of hij mijn manager mocht zijn. Dan kreeg Herman ruzie met zijn vrouw en alles begon in het honderd te lopen. Ik keerde terug naar Londen en Herman zei : "Jij speelt niet meer in België". Dat is alles wat ik weet. Ik dacht dat Arno of Bart Peeters of wie dan ook van de muzikanten die we in België hadden leren kennen, een goed woordje voor me zouden doen, maar nee hoor.

D.E. : En nu speelde je uiteindelijk dan toch weer in België ...

Jock : Ja, maar we staan niet meer waar we vroeger stonden. Weet je, toen wij voor het eerst in België speelden, kregen we een karavaan vol met kreeft, verse zalm, brood, kaas, lekkere wijn en bier. Herman zei dat dit alles voor ons was, en wij konden niet geloven dat één groep zoveel eten en drinken kreeg. De Bollock Brothers waren een grote groep in dit land, Dave. Vanavond kregen we de kans om nog eens te spelen in België, maar we zijn niet meer wat we vroeger waren. Toch kan ik je dit zeggen : we zullen ons uiterste best doen om hier terug succesvol te worden. Ach, misschien ben ik veel te serieus nu.

D.E. : Het kan misschien een troost zijn, maar gisteren trad Christian Death in België op, en ook zij hebben lang niet meer zoveel succes als vroeger. Er waren nog geen tachtig bezoekers.

Jock : Echt ? Jezus ! Christian Death !

D.E. : Tja, de meeste groepen uit die tijd zijn niet meer zo geliefd bij ons, op een paar uitzonderingen na dan, zoals Arno en Front 242.

Jock : Play it again, Sam heeft Front ongelooflijk zwaar gepromoot. 't Zijn nog steeds toffe jongens, maar ze zijn verschrikkelijk rijk geworden. Patrick, de keyboarder, is reeds een miljonair. Onlangs woonde ik een optreden bij van een nieuwe grote Belgische groep, Deus, en de zaal was volledig gevuld. Weet je, zij kregen een halve pagina reclame in de Scottish Daily Record ! Niemand krijgt dat ! Zij wel ! Wij willen opnieuw een grote groep worden. We zijn zeker geen slechte band, hé ? We kunnen wel degelijk spelen. We verkochten in België massa's platen. Maar we mogen niet drinken. Geen alcohol. God, ik was vanavond veel te nerveus, Dave. Weet je, John Lydon (alias Johnny Rotten, zanger van de Sex Pistols, nvdr.) was de meest nerveuze mens die ik in mijn hele leven gekend heb. Hij had heel veel angsten. Zelfs ten tijde van de Pistols, en de pers kon daar nooit over schrijven. John raakte op de duur z'n groep kwijt omdat hij nerveus was. Hij ging naar L.A. en gebruikte massa's speed. De speed verborg z'n angst, en John zei voortdurend tegen iedereen : "Jij bent saai". Niemand zei ooit :"Hé John, jij bent saai !"

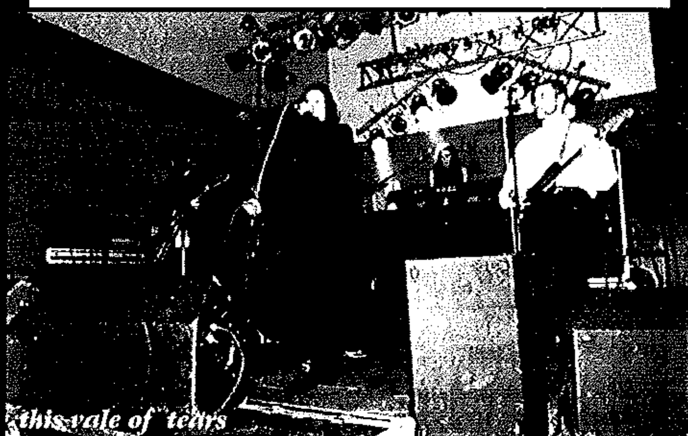
D.E. : Je coverde ooit een volledig Pistols album, dus ik veronderstel dat je een grote fan van hen was ?

Jock : Meer dan een grote fan, ik was bij hen ! Ik woonde als het ware bij hen ! Ach, ik kan maar niet geloven dat ik de hele show verpest heb. Ik was doodnerveus, Dave. Ik wil je trouwens nog iets zeggen : Ik heb een zoontje van drie jaar, die ik al een jaar niet meer gezien heb. Over twee dagen zal de rechtbank uitspraak doen over het feit of ik mijn jongen al dan niet nog mag zien. Dat maakt me erg zenuwachtig. En mijn broer ... mijn broer zit op dit moment in het politiekantoor van Antwerpen. Hij werd opgepakt wegens dronkenschap achter het stuur. Mijn broer miste ons optreden vanavond ! Morgenvroeg moet ik hem gaan afhalen. Ach, ik voel me echt vervelend. Geef ons a.u.b. nog een kans, want we willen helemaal opnieuw beginnen. Geef ons krediet, O.K. ?

CONCERTBESPREKINGEN

3° PHANTOM FESTIVAL :
THIS VALE OF TEARS
THE BREATH OF LIFE
INVINCIBLE SPIRIT
FORTIFICATION 55
THE BOLLOCK BROTHERS
('T SYNDROOM, SINT-NIKLAAS, 17.12.1994)

Sint-Niklaas, 16u15. Het café 't Syndoom zit al aardig vol op dit vroege uur... binnen enkele ogenblikken zal immers het derde Phantom Festival van start gaan. Er rest ons eerst nog wat tijd om wat oude bekenden te ontmoeten en te vernemen dat Die Form hun kat hebben gestuurd. Het Phantom Festival meteen onthoofd van zijn topact maar het sierde de organisatoren ons voor dit spijtige wegvallen twee drankbonnetjes in de plaats te geven, maar ik had toch liever Die Form gezien (drinken kan ik thuis ook). Soit, het bleek achteraf allemaal wel mee te vallen.

this vale of tears

Eerst was het de beurt aan This Vale of Tears, een beginnend goth groepje uit het Antwerpse. Zoals altijd bij beginnende groepen kon het iets beter, maar gun ik ze graag het voordeel van de twijfel. Muzikaal deden ze me aan de Sisters of Mercy ten tijde van de Reptile House denken zonder evenwel op een kopie te lijken, en dit op zich is al een verdienste. Next, The Breath of Life. Al jaren timmert deze inlandse formatie aan de "goth-weg" en volgens mij krijgen ze nog altijd niet de erkenning die ze verdienen. Hun probleem : een gebrek aan een aantal hits (sic), hun troef : eerlijke emotionele gothic en immer op een kwalitatief hoog niveau. Het zegt veel over onze Belgische labels dat dit pareltje moest uitwijken naar Zwitserland (Hall of Sermon van jawel... Tilo Wolff) om hun werk treffelijk verdeeld te krijgen. Invincible Spirits dan; waar is de tijd dat ik me nog het zweet uit het lijf danste op hun klassieker "Push", nadien ben ik deze groep totaal uit het oog verloren en na hun optreden begrijp ik waarom. De dansbare elektrobasis is er nog altijd, maar de vervelende heavy-metal gitaar er bovenop is er mij toch teveel aan. Er waren er echter die dit wel konden appreciëren en het moet Invincible Spirit nagegeven dat zij de eerste groep waren die (een deel) van het publiek aan het dansen kreeg. Daarna was het de beurt aan Fortification 55 en ook hier kon ik maar met mate van genieten. Mij klonk het te gladjes, de krachtinjektie ontbrak en ook de podiumpresence was ver te zoeken. De beste nummers kwamen helemaal op het einde als bisnummers zoals "Wargames" en "Paradise", tracks uit de eerste en m.i. tevens beste Fortification cd : "The worst is yet to come... ". Door het wegvallen van Die Form waren de

the breath of life

invincible spirit

fortification 55

CONCERTBESPREKINGEN

bollock brothers

Bollock Brothers - nog altijd alive and kicking na zeven jaar afwezigheid - top of the bill. Muzikaal heeft dit allemaal niet zoveel om het lijf maar het zijn de Bollocks hé. Jeugdsentiment zal er wel voor iets tussen zitten, maar ik vond dit een geslaagd en grappig optreden. Toen punk en wave nog samen gingen, toen we als zestienjarigen nog de schoolgebouwen gingen bekladden en elk weekend goed in de wind thuis kwamen... deze sfeer kwam heel even terug. Melancholie, jawel maar dan een gezonde want je bent maar één keer jong!

- GM -

CHRISTIAN DEATH
(DE KREUN, BISSEGEM, 16.12.1994)

Genesis 41, 29 - 30 : "Eerst komen er zeven jaren van overvloed. Dan komen er zeven jaren van hongersnood." Christian Death maakt moeilijke tijden door en dit was goed merkbaar op het podium van De Kreun. Het optreden leek mij één zoeken naar zelfvertrouwen, waarbij elk groepslid zijn deel bijdroeg in een poging de glorie van die goeie oude tijd te doen herleven. Dit leverde iets krampachtigs en geforceerd dat slechts weinigen onder het toch al niet al te talrijk opgekomen publiek kon boeien. Voeg daarbij het gesukkel met de gitaren, die blijkbaar niet goed gestemd waren, en de "pret" was compleet. De keuze van de nummers waarmee Christian Death uitpakte, kon al evenmin overtuigen. Zo werd de avond geopend met een verkapte intro van "This is heresy", tot grote vreugde van de aanwezigen, maar hun blijdschap werd maar wat vlug de kop ingedrukt toen bleek dat het ook bij die intro bleef.
Het concert kwam slechts langzaam op gang, en dit niet in het minst doordat Valor meer oog had voor zijn gitaar dan voor zijn publiek. Was hij bang of kende hij gewoon zijn nummers niet meer ? Voor het overige kwam Valor zijn reputatie na : furieus en wild, althans op de momenten dat het hem niet meezat. (En die momenten waren talrijk, geloof me vrij !) Als hij er dan eens wél zin in scheen te hebben, naderde hij vervaarlijk dicht het karikaturale. Meer dan een handvol verstokte fans kreeg hij bijgevolg niet in beweging en deze avond kon Christian Death dus de kritieken niet weerleggen. Volgende keer beter ?

- CV -

christian death

CONCERTBESPREKINGEN

DION FORTUNE FESTIVAL : DIARY OF DREAMS THE MERRY THOUGHTS GARDEN OF DELIGHT (GROOVY TIMES, MERCHTEM, 7.1.1995)

Vandaag kwamen de fans van gothic rock in de stijl van Sisters of Mercy ruimschoots aan bod, en dat mocht wel eens in België want tegenwoordig wordt dit genre serieus achteruit gesteld. In Duitsland zijn er nochtans voldoende groepen die in hogervermelde stijl spelen en zelfs enig succes weten te boeken in hun eigen land, maar in België ligt dat wel even anders. Toch was de opkomst voor deze avond een meevaller, en tevens een ideale gelegenheid om kennis te maken met het Dion Fortune label, waar zowat alle Sisters-achtigen aan bod komen.

In een alles omhullende mist mocht Diary of Dreams het festival openen, en daar hun debuut cd bij ons bijzonder goed in de smaak was gevallen, waren wij zeer benieuwd hoe zij live uit de verf zouden komen.

We kregen dan ook een soort van cd-voorstelling van "Cholymelan" voorgeschoteld, en het klonk niet onaardig, hoewel ook niets spectaculair te vermelden valt.

Toen de mist wat weggetrokken was, betraden de Merry Thoughts het podium met een stevige portie gothic rock, en zij slaagden er die avond volgens mij als enigen in om wat sfeer in de keet te brengen, hoewel zij verre van verfrissend klonken, maar dat kon waarschijnlijk niemand geven die avond : zolang er maar ambiance kwam. (En die kwam er maar zeer moeizaam.) Hun optreden heeft mij even kunnen boeien, maar op de duur werd het te veel van het goeie, en het werd dan maar wachten op de volgende en meest bekende act : The Garden of Delight. Over hun optreden wil ik zeer kort zijn : de groep zelf was totaal niet tevreden en wij ook niet. Ach ja, als je al zoveel optredens hebt gezien, begin je op de duur je eisen zeer hoog te stellen, en wordt het moeilijk om een eerlijk oordeel te vellen. Maar dit optreden was alleszins niet om over naar huis te schrijven, en dat weten de heren van de Garden of Delight maar al te goed. (Het schijnt zelfs dat zij de video die van dat optreden gemaakt werd, compleet hebben vernietigd !) Enfin, het bleef die avond bij een leuk initiatief, en we hopen zelfs dat er een vervolg op mag komen, maar dan liefst met iets creatievere groepen, O.K. ?

- DC -

the garden of delight

CONCERTBESPREKINGEN

GAYTRON
NOTSTANDSKOMITEE
(DEN TWIEOO, GENT, 27.1.'95)

Wat heeft Claus Kruse gemeen met Malte Steiner, behalve het feit dat ze in dezelfde straat wonen ? Wel, beide heren hebben naast hun hoofdprojekt ook nog een soloprojekt, waarmee ze vanavond voor de eerste maal hun kunnen toonden aan het Belgische publiek. Claus Kruse (Gaytron) kennen we vooral als zanger van de Duitse electro-formatie Plastic Noise Experience en Malte Steiner (die momenteel ook te zien is tijdens optredens van PNE én Claus bijstond op z'n concert met Gaytron) verwierf vooral faam onder de naam Das Kombinat. Achter de mengtafel zagen we ook het tweede PNE-lid, kortom, dit was waarlijk een familiebijeenkomst ! Zo stond Claus Kruse achter de mengtafel tijdens het optreden van Notstands-komitee en tijdens het Gaytron-concert werd het gebeuren technisch in goede banen geleid door de wederhelft van PNE. Soortgelijke toestanden kennen we hier in België al, nl. tijdens de concerten van Dive, Insekt en Vomito Negro : ook bij hen is er sprake van een sterke familiale band ! Trouwens, over Dive gesproken : wat heeft Notstandskomitee gemeen met Dive ? Het antwoord zal vrij eensluidend zijn voor de aanwezigen vanavond : alles ! (Kunt u nog volgen trouwens ?) Notstandskomitee deed mij in alle opzichten denken aan Dive, zowel muzikaal als qua podiumact en dat kwam nogal lachwekkend over, vind ik. Nu, ik moet toch toegeven dat ik heb genoten van Malte's "one man show", maar wat wil je, ik ben nu eenmaal een groot fan van Dive !

notstandskomitee

Na Notstandskomitee was het de beurt aan Gaytron (of wat dacht je ?), die een reeks zeer dansbare electrosongs ten gehore bracht à la PNE. In het begin verliep het allemaal nogal stroef, wellicht door het feit dat het publiek niet vertrouwd was met Gaytron's nieuwe nummers (en waarschijnlijk ook niet met de oude nummers, maar goed) en zodoende nog tammer was dan gewoonlijk. Tot overmaat van ramp kreeg Den Twieoo dan nog te kampen met technische problemen (complete duisternis en geluidsloosheid gedurende meer dan tien minuten), maar zo gauw die opgelost waren, barste het concert pas echt goed los. Niet moeilijk, want al vrij vlug na die panne schakelde Claus over naar nummers van PNE ("Smalltown Boy", "Im XTC", "Reduction" en "Kill the six"), waarmee hij de zaal enigszins aan het dansen kon brengen en hen opwarmde voor het komende concert van PNE in Den Twieoo (en natuurlijk ook in Waregem). Achteraf gezien hadden de afwezigen en zij die vroegtijdig de zaal hadden verlaten omdat ze het allemaal niet meer zagen zitten (wat wil je, met die plotse lichtuitval ?) dus groot ongelijk, en m.b.t. dit concert moet ik zeggen dat ik me kostelijk heb geamuseerd en hoop dat het gauw tien maart wordt.

- DC -

gaytron

CD & K7 besprekingen

Gothic

AM Music

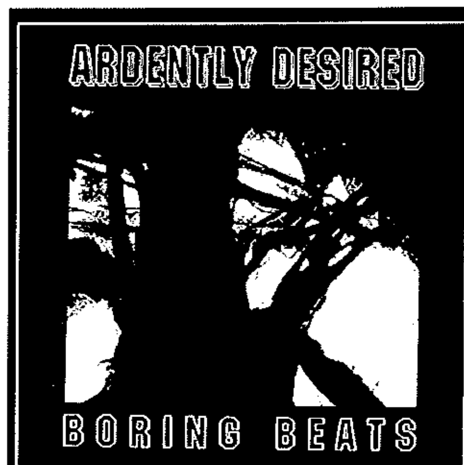
In Duitsland kan werkelijk alles ... een 68 blz. tellend tijdschrift op luxepapier, dat uitsluitend wave & gothic (met naast muziek ook boekbesprekingen en kortverhalen) als leesvoer biedt ... Duitsland heeft het. "Gothic" is de voor zich sprekende naam van dit underground magazine, dat voortaan om de drie maanden met een cd zal aangeboden worden; een beetje de Vlaamse "Gonzo Circus - formule" dus.

Elke groep apart bespreken, zou ons te ver leiden (Dark Entries telt jammer genoeg geen 68 blz. !), vandaar dat ik me dan ook beperk tot de meest opmerkelijke, heuglijke en teleurstellende feiten die deze cd rijk is.

That Backdoor Man is een projekt van multikunstenaar Werner Heinekamp, die u met zijn donkere, obsessieve gothic (zonder gitaren) bij het nekvel grijpt. Het morbide broertje van Sopor Aeternus zeg maar : eerst lichtvoetig en dan loodzwaar uithalend. Onthouden die naam ! Verder is er nog PP ?, die op zich weinig te maken hebben met gothic maar dat belet niet dat ze met "Ohnmacht" een danshit in spe op deze verzamelaar neerpoten. Ook Page 12 komt met een live-versie van "Recall" om de gothic hoek kijken en The Hall of Souls blazen met "Hope" het Xymox-sfeertje weer nieuw leven in. Voor de rest staat deze cd bol van nog heel wat aan de Engelse scene schatplichtige gitaargothic. De meest bekende namen zijn wellicht Dreadful Shadows, The Tors of Dartmoor (live) en The Angina Pectoris, of had u al eerder gehoord van Artica, Empyrean, Dare Entries (iemand van de redaktieleden houdt er misschien een geheim projekt op na ?), Babylon Will Fall, The House of Usher, Chrome en Marque Moon ? (De laatste twee groepen zijn al langer aktief maar bij mijn weten nooit echt doorgebroken, en dat verwondert me niet als ik hun bijdragen op deze sampler hoor.)

Deze eerste "Gothic" cd is een verzamelaar geworden waarvan de lading de gothic-vlag niet dekt. Men blijft teveel hangen in de o zo typische gitaargothic, terwijl het begrip "gothic" toch ruimer kan en mag geïnterpreteerd worden. Het beste bewijs : That Backdoor Man; zonder gitaren, maar wel de revelatie van deze cd.

-KI-

Ardently Desired
Boring beats

Placebo Records - Ossia Distribution

Het jonge, onconventionele Placebo Records - label weet de electroscene weeral te verrassen met een "shape cd" (een cd in de vorm van een tandwiel !), en daarmee willen wij hen graag uitroepen tot het meest kreatieve en innovatieve label uit Duitsland. Althans wat hun ontwerpen/lay-out betreft; de muziek is andere koek. Ardently Desired is immers alweer een doorsnee-electroband met weinig verrassingen, maar toch hebben ze wel iets, en kunnen we hen niet zomaar aan onze neus laten voorbijgaan. Wat de eerste helft van hun cd "Boring Beats" betreft, willen we graag verwijzen naar de titel van dit werk, maar na een paar nummers worden de electrobeats van deze formatie uit Stuttgart serieus aanstekelijk en nodigen ze iedereen uit op de dansvloer, zoveel is zeker. Ik kan deze cd dan ook sterk aanraden bij de verstokte technofanaten en "gothic-wave-electro dance

parties" - dj's, maar wie op zoek is naar iets "anders", komt bij de aanschaf van dit werk wellicht bedrogen uit.

-DC-

Canticum Funebris
Endless
Music Research/Talitha

Canticum Funebris bewijzen met hun eersteling "Endless" dat ze de lof, die het Duitse trio reeds werd toebedeeld op de verzamelaar "Kyrandia's second gate", meer dan waard zijn. "Endless" is één van die steeds zeldzamer wordende gothic cd's die staan voor een eigen aanpak, een eigen sound, kortom : Canticum Funebris heeft een eigen gezicht. Een gezicht dat soms achter donkere, zware gitaaruithalen verborgen blijft en zich soms openbaart als een engelachtige schoonheid (cfr. het sprookjesachtig stemmetje van zangeres Nicci, subliem op "If I had wings"). "Endless" beluisteren doe je m.i. het best met gesloten ogen, meedrijvend in de door Canticum Funebris voor u gekreëerde droomwereld...soms idyllisch en sensueel, dan weer akelig en donker.

Bij aandachtige beluistering valt het mij op dat ze tal van invloeden (soms denk ik aan de Fields, Death in June, maar ook Cranes en Cocteau Twins) versmelten tot een sterk, overtuigend en coherent muzikaal geheel. Overtuig uzelf en luister maar eens naar pareltjes als "If I had wings", Winter of my life", "Another way",... Een ander sterk punt van deze groep is wel de afwisseling binnen het vokale gedeelte : een donkere mannenstem, kontrasterend met een lieflijk meisjesstemmetje, weten aan elk nummer steeds weer die sfeervolle dimensie toe te voegen die zo eigen is aan Canticum Funebris.

Een danshit zal deze cd allicht niet opleveren, maar wie houdt van eerlijke, sfeervolle gothic kan ik dit debuutwerk zeker sterk aanbevelen.

-KI-

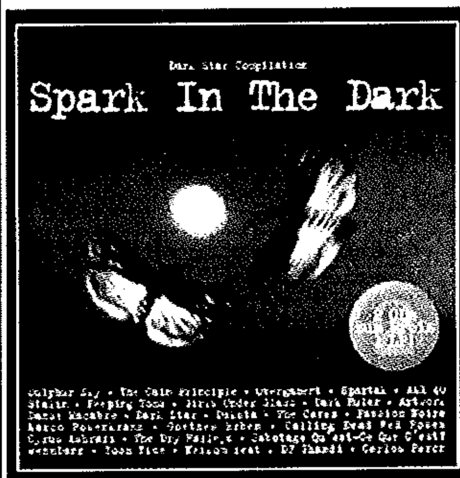
Cream8
The Emerald touch
Sounds of Delight/KM Musik - SPV

"Gothic Rock in een net niet zwart genoeg kleedje", zo zou je de muziek van Cream8 min of meer kunnen typeren. Niet dat deze stelling bedoeld is om afbreuk te doen aan de kwaliteit waarvoor de groep borg staat, maar het geheel mist de duistere dimensie waarop hedendaagse gothic-liefhebbers nu juist verzot zijn. 't Is te zeggen : "The Emerald Touch" beweegt zich ergens op het labiele vlak tussen pure Gothic Rock en eerder melancholische popmuziek, maar slechts zelden durft dit vlak over te hellen naar eerstgenoemd muziekgenre.

Toch kunnen wij dit werk behoorlijk appreciëren, al was het maar omwille van het aangrijpende titelnummer en de melodieuse gitaarstijl, die samen met het vokale gedeelte getuigen van een vrij originele aanpak.

Ja, de muziek van Cream8 lijkt verwant met de traditionele Gothic Rock à la Tors of Dartmoor (om eens een Duitse groep te noemen die klinkt zoals...inderdaad...de Sisters), maar schijn bedriegt, en daarvan kan je je wellicht vergewissen bij het aandachtig beluisteren van deze debuut cd. Doen !

-DC-

Spark in the Dark
Dark Star/Strange Ways Records - Indigo

Feest bij Dark Star ! En je zal het geweten hebben. De vijftigste release is een jubileumalbum in de vorm van een dubbel cd aan de prijs van één lp : een goede start dus voor weeral een compilatie. Het voordeel aan zo'n bundeling van groepen is vooral dat je - naast de grote namen - kennis kunt maken met onbekende en vaak dus onbeminde groepen. Dit keer zijn de grote namen : Goethes Erben (met een nummer van de nieuwe mini cd "Der Die Das"), Girls under glass (die momenteel in de studio's zitten voor de opnames van hun zevende album), Sabotage qu'est-ce que c'est?, Artwork, ... Daarnaast dus veel kleinere groepen met elk een "eigen" geluid, al dan niet vol plagiaat.

Toch is "Spark in the Dark" geen bonte mengeling van onverzoenbare nummers geworden. Het valt op wat voor een zorg Dark Star besteed heeft aan de volgorde van de groepen : geen "Satans - technogebrul" naast een harmonieus en hemels Cure-gezang, en daardoor wordt de sampler toch wel iets meer dan gewoon wat samengegooid materiaal. Het als dé geniale compilatie bestempelen, zou echter overdreven zijn. Té veel kleine groepjes klinken immers zoals hun grote voorbeelden. Maar al bij al kan je deze feestelijke dubbel cd zonder twijfel beschouwen als een enigszins geslaagd visitekaartje.

-CV-

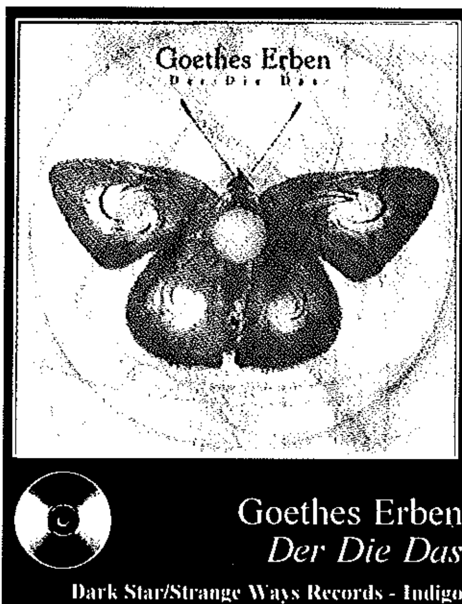

Elektrauma
Side-Line/Discordia

Wat voor de één hemel op aarde is, betekent voor de ander het hete hellevuur. Zo zal het de jongste electronic spruit van Side-Line ook vergaan. In onze decadente tijden, waarin iedere electro-fanaat meent zijn eigen groep te moeten vormen, drijft

kwaliteit zelden nog boven. De meeste releases in het genre behoeven slechts één commentaar : overbodig. Komt daarbij dat je tussen al de rommel vlug de groepen vergeet die wél beloftevol klinken. Side-Line schijnt aan die wantoestanden iets te willen doen : het bundelt kwaliteit, maar - let op - nog steeds met kleine k. Niets wereldschokkends te vinden op deze compilatie. Wel tal van begeesterende nummers, af en toe afgewisseld met melodietjes die enkel gemaakt werden om de Skip-functietoets van je cd-speler te testen. Speciale vermelding : Wumpscut voor hun "Endzeittechno"; als dit het Laatste Oordeel is, graag dan ! Verder ook Dive, de kleine reus in opmars, en niet te vergeten : de Front 242 - klonen. (No Comment...waar hebben we dat nog gehoord ?) Elektrauma is bijgevolg geen klassieker om in je kast te hebben, maar je mist iets als je hem niet gehoord hebt.

-DC-

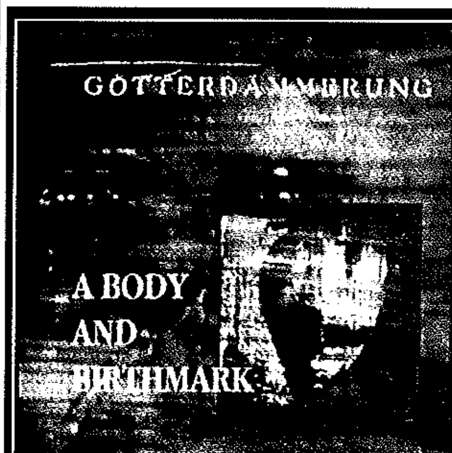

Goethes Erben
Der Die Das
Dark Star/Strange Ways Records - Indigo

"De vlinder is helemaal niet de uiteindelijke metamorphose van een rups." Deze slagzin typeert grotendeels de nieuwe mini cd van Goethes Erben en waarschijnlijk de gehele evolutie die de groep aan het doormaken is. Wat hoopvol en verrassend begon, resulteerde in een gloed van uiterst goed gesmaakt pathos, een aandoenlijk pathos, dat vergleed in bombast met barokelementen. Deze stijl van muziek maken, is dus niet de eindhalte in hun ontwikkeling, maar een tijdperk van verwarring kondigt zich aan, en dit was enigszins te verwachten. Goethes Erben opent nieuwe deuren terwijl ze de oorspronkelijk begane paden langzaam maar zeker verlaat. Een sprong in het ongewisse ? Zeer zeker, maar de groep van O. Henke zou de groep van O. Henke niet zijn zonder dat vernieuwende, zonder probeersels die grenzen verleggen. We kunnen de waas van het mystieke rond hun volgende werkstuk enkel toejuichen omdat tegenwoordig nog maar weinige groepen erin slagen op een zinvolle manier muzikaal te evolueren : ofwel verkennen zij steeds opnieuw hetzelfde straatje, ofwel kruipen ze doelloos rond zoals muizen in een doolhof. Van dit alles bleef Goethes Erben tot nu toe bespaard en laat ons hopen dat het genie nog lang niet uitgeput is.

"Der Die Das" illustreert wat de groep doormaakt : de eerste nummers klinken vertrouwd, in tegenstelling tot de laatste, die verwarring zaaien (een voorproefje van wat ons te wachten staat ?). Is de toekomst wel zonder gevaar ? Misschien loopt Goethes Erben verloren in het ge-eksperimenteer en het steeds maar weer vernieuwen, waarna ze precies hopen ooit vereenzelvigd te worden met de zevende kunst. Maar voor we zover zijn niets dan lof. Hoewel...beluister "Absurd" en schrijf ons je reaktie en de tijd dat je het hebt uitgehouden; we zijn benieuwd !

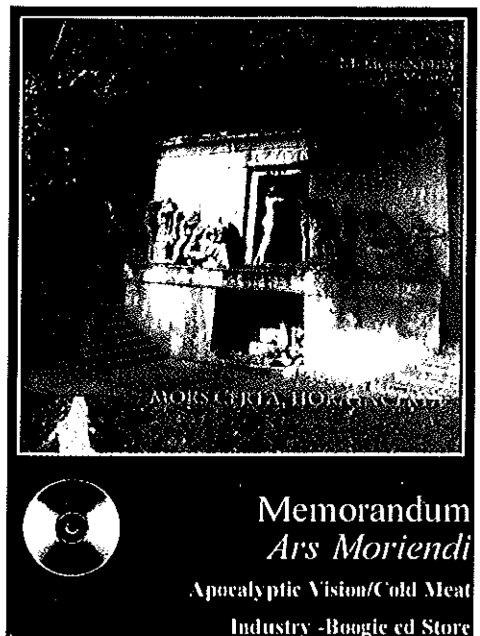
-CV-

Götterdämmerung
A body and birthmark
Dion Fortune - Semaphore

Dit trio uit Nederland is reeds een kleine vier jaar actief en brengt na twee demo's en een cd-single nu z'n eerste volwaardige cd op de markt. Het relatief snel opstaan uit het onbekende doet vermoeden dat deze groep iets meer te bieden heeft. De gekoesterde verwachtingen worden ook ingelost, niet zozeer door een eigen geluid met te onderscheiden accenten, maar veeleer door het niet te miskennen Bauhaus-sfeertje dat de gehele cd domineert. Het doet goed om na zovele jaren en evenveel (r)evoluties binnen het genre nog eens een keer de mystiek van de oudjes te horen. Maar dan rijst vanzelfsprekend de vraag of het wel een verdienste is een cd uit te brengen die enkel voor een nostalgische bui is bestemd. Vooral als het de eerste release betreft. Bezit Götterdämmerung niet genoeg creativiteit of heeft het gewoon geen inspiratie ? Nochtans typeren deze heren met een zekere arrogantie hun muziek als een ongewone combinatie van eigenaardige zang-structuren met experimentele noise. Ze voegen daar in alle bescheidenheid nog aan toe : "een duidelijk niet te verwarren eigen stijl". Echter deze "eigen stijl" zou niet beter gekenmerkt kunnen worden dan zoals landgenoot en bier-gigant Heineken zichzelf typeerde : "Een marketingbedrijf met produktiefaktoren". "Zorg voor een goede verkoopstrategie en vervaardig daarnaast nog iets kleins dat verkoopbaar is." Dat deze leuze effectief werkt, bewees Heineken al. Nu is het de beurt aan Götterdämmerung.

-DC-

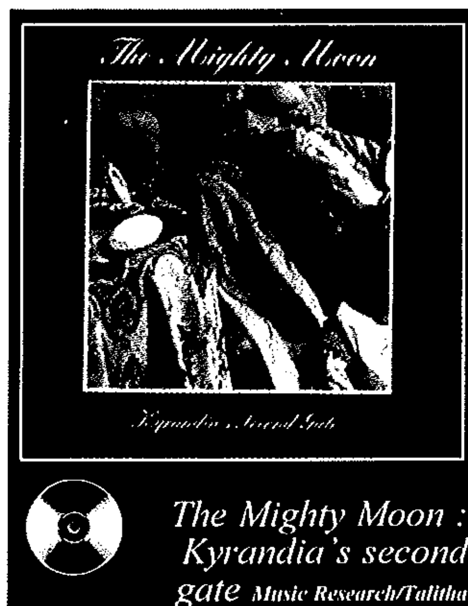
Memorandum
Ars Moriendi
Apocalyptic Vision/Cold Meat Industry -Boogie cd Store

Een uiterst lugubere foto op de binnenkant van het hoesje doet vermoeden dat we hier te maken krijgen met een project dat de meest bizarre industriële klanken weet te produceren. Bij beluistering wordt ons vermoeden tot op zekere hoogte bevestigd : Memorandum brengt inderdaad industrial, maar dan één van de toegankelijke soort (ritmes en samenhangende, repetitieve klanken toegelaten !), en de muziek klinkt zoals we vermoedden eerder duister dan opgewekt, maar echt koude rillingen heb ik er nog niet van gekregen; het hoesje daarentegen...

Door zijn eerder repetitieve, monotone aard valt er niet echt veel te zeggen over "Ars Moriendi", en het is ook vrij moeilijk om dit project te vergelijken met een andere groep uit dat genre, tenzij dan misschien met In Slaughter Natives, omwille van sommige effecten. Maar In Slaughter Natives' muziek wordt eerder gekenmerkt door

bombastische gezangen, terwijl Memorandum het van "Spoken word"-samples moet hebben, dus gaat dat vergelijk maar met veel moeite op. Alleszins is Memorandum één van de weinige groepen in het genre die wij voor de verandering eens niet moeten weggooien op onze "industriële afvalhoop", hoewel 73 minuten toch iets van het goede te veel is.

-DC-

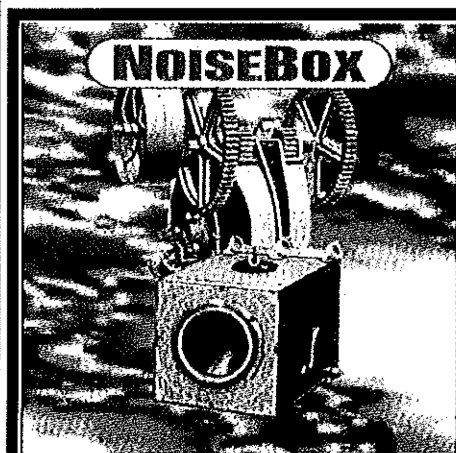
The Mighty Moon : Kyrandia's second gate Music Research/Talitha

De Kyrandia-serie is een vrij recente reeks goth-verzamelaars die vanuit Duitsland op ons welwillend oor worden losgelaten. Of het allemaal even overtuigend klinkt, vraagt u ? Wel, laten we de deur openen. "Kyrandia's second gate" is in z'n totaliteit een niet onaardig, hoofdzakelijk vrij rustig en sferisch goth-ceedeetje. Echte uitschieters zijn er niet, maar wel genoeg nummers die kwalitatief - hoewel niet altijd even origineel - voldoening schenken. Zo is er Ataraxia die met "Aigues Mortes" de middeleeuwen van de nodige drumcomputers en dito effekten voorzien; Engelsstaubs "Modlitewnik (Vater unser)"; het mooie "Close" van de Engelse "leading goths" Nösferätu en "Spectre (Love is dead)", één van de betere Christian Death - nummers uit de cd "Invocations". Minder bekend, maar niet onaardig, is Canticum Funebris, die op deze sampler twee nummers ten gehore brengen : "Fields in summer (part 2)" en het in schoonheid ademende "(If I had) wings".

Helaas heeft deze cd ook z'n mindere kantjes. Zo kunnen The Parametrics, drijvend op een Cure-sfeertje anno "Faith" maar nooit hetzelfde niveau halend, me niet bekoren. Ook de gothic rock van Fatal Impact (waar heb ik die muziek nog gehoord, vraag je je hier af) en de Fields-imitatie van Empyrean laat ik liever links liggen. Het dient evenwel gezegd dat ik deze laatste groepen te weinig ken om er een sluitend oordeel over te kunnen vellen.

Deze cd is er voor de echte goth-liefhebber en kent zeker z'n mooie momenten. Wie deze cd weet te appreciëren, kan zich reeds verheugen bij de gedachte dat Kyrandia's derde deur binnenkort ook ontgrendeld zal worden want het vervolg ("The Book of Keys and Secrets") is reeds aangekondigd !

-KI-

Noisebox *Monkey Ass* Cleopatra

Wanneer op de hoes "Cleopatra" prijkt, moeten we op onze hoede zijn want kwaliteit en commercialiteit durven dan nogal eens door elkaar gehaald te worden. Deze release is daar weer een mooi staaltje van. "Monkey Ass" klinkt lekker commercieel en dus inspiratieloos : holle teksten balancerend op een spinrag van oversuikerde melodietjes, gekruid met een samenraapsel van gekaapte samples. Niet te beluisteren tenzij dan het refrein van nummer zeven, dat door zijn doorgedreven simpliciteit nog het meeste waarde heeft.

-CV-

Requiem in white *Of.The.Want.Infinite* Apocalyptic Vision - Boogie cd Store

"Een kuising tussen Christian Death en Diamanda Galàs", zo wordt deze reeds tien jaar oude Amerikaanse gothic formatie omschreven. Wij prefereren echter "een kruising tussen Christian Death en The Breath of Life". Immers, de zangeres heeft helemaal geen Duivelse stem à la Galàs maar eerder die bijna "opera-Siouxsie" stem die onze eigen Belgische Breath of Life zo charmeert. Nu ja, het zal er wel vanaf hangen hoe je tegenover de door Requiem in white gecreëerde sfeer staat. Alleszins sta ik zelf meer dan positief tegenover die zeer originele Death Rock van Requiem in white, en kan deze cd dan ook te zeerste aanraden aan fans van Christian Death, Mephisto Walz en aanverwanten. Het doet echt goed om vast te stellen dat dit genre nog niet volledig uitgestorven is (hoewel het in dit geval weeral gaat om een oude groep), en ik wil dan ook alle eer betonen aan Apocalyptic Vision, het Duitse label dat er voor de zoveelste maal in geslaagd is om een schijnbaar onmogelijk te boeken groep toch te laten tekenen op hun klein maar indrukwekkend label. Proficiat !

-DC-

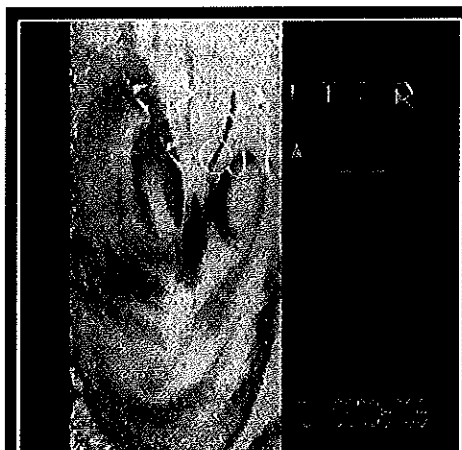

Sabotage Qu'est-ce que c'est? *Les Enfants Sauvages* Dark Star/Strange Ways Records - Indigo

De tweede volwaardige cd van deze Duitse electro formatie verraste ons ten zeerste, niet alleen omdat de groep er in geslaagd is om overwegend nieuwe nummers te bundelen (voorheen teerden de maxi's en tapes tot vervelens toe op de meest denkbare remixen, zodat zowat elk nummer van hun debuut cd "Tumulte" uitgemolken werd), maar vooral omwille van de muzikale koerswijziging, richting "hardere electro (met af en toe nog een serieus vleugje electropop, maar goed)". Sabotage qu'est-ce

que c'est? durft zelfs sporadisch te neigen naar Ministry-toestanden, hoewel we dat nu ook weer niet mogen overdrijven. "Les Enfants Sauvages" is een album geworden waarop verscheidene electrostrekkingen of -richtingen gebundeld werden, waardoor het geheel verre van vervelend kan genoemd worden, integendeel. Wellicht zijn daarvoor enkele "groten der aarde" verantwoordelijk : het gehele album werd geproduced door Paolo Favati (Pankow), en groepen zoals A Split Second, Bal Paré en KMFDM draagden hun steentje bij onder de vorm van enkele remixen. Om een lang verhaal kort te maken : wie Sabotage qu'est-ce que c'est? voorheen niet echt zag zitten, moet nu maar eens een nieuwe poging ondernemen; u kan nog voor verrassingen komen te staan !

-DC-

Splatter Squall
Transcendence
Gothic Arts Records - EFA

Stilaan weet iedereen dat in onze decadente negentiger jaren bijna geen zekerheden meer bestaan. Het valt zwaar grenzen te trekken, om nog maar te zwijgen van de opdracht die grenzen te herkennen. Splatter Squall lijkt de zoveelste groep te zijn die wil bewijzen dat het in het muziekwereldje niet anders is. Immers; titels als "Slaughtered at Birth", "Necrophilia" en "Marquis de Sade" (die meneer die de kleine jongetjes dodelijke sado-spelletjes aanleerde) zijn eerder te verwachten termen in een Death Metal blaadje. Het is dan ook verrassend te horen dat de cd een zekere homogeniteit ten beste geeft. Er wordt niet van de ene kar op de andere gesprongen, waardoor je de indruk krijgt dat Splatter Squall een eigen typerend geluid bezit niettegenstaande dat dit geluid toch in een paar nummers irriterend werkt en een herhaling van zichzelf wordt. Daarnaast illustreert de groep duidelijk de relatie tussen de titel en het eigenlijke nummer. Als we de best te pruimen werkstukjes met bovenvermelde titels beschouwen, dan is die relatie zo goed als onbestaande, op de schaarse stukken verstaanbare tekst na misschien. Waar was in die gevallen het genie dat "Highway feeling" het leven gaf ? Een boeiend nummer dat niet nodeloos getrokken wordt en loeiend ironisch eindigt. Ga dat horen.

-DC-

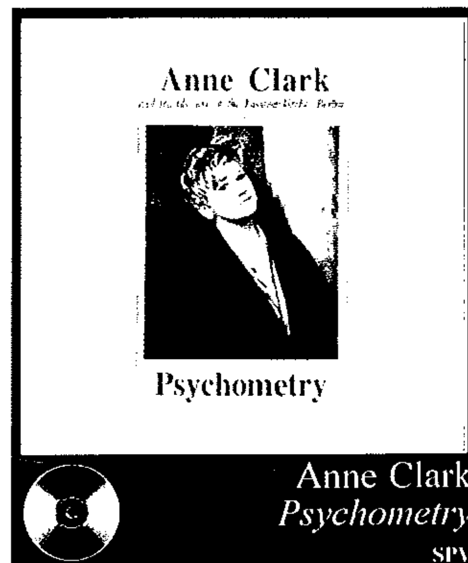

Subterfuge
Darkland Awakening
Heartland Records/Apollyon
Boogie cd Store

De Australische gothic-scene kent een opmerkzame opmars, en Apollyon weet het. Getuige daarvan de recentelijk door Apollyon uitgebrachte debuut cd's van Ikon en Subterfuge. "Darkland Awakening" werd - om precies te zijn - in feite uitgegeven door het Australische label Heartland Records, maar in Europa komt de eer toe aan Apollyon om deze vijf nummers tellende cd aan het gothic publiek te introduceren. En wij willen hem uiteraard nu voorstellen aan de Vlaamse en Nederlandse gothic-aanhangers. Subterfuge heeft met het titelnummer "Darkland Awakening" een potentiële "hit" gescoord : het nummer heeft werkelijk zowat alles in zich om "groots" genoemd te worden, en hopelijk voor Subterfuge krijgt het nummer dan ook voldoende promotie en aandacht vanwege de pers en de "alternatieve media". The Sisters of Mercy hebben "Alice", Nösferätu heeft z'n "Dark Angel", Rosetta Stone z'n "Adrenaline", en Subterfuge heeft "Darkland Awakening", begrijpt u ? De rest van deze cd verdwijnt echter door toedoen van dat ene ijzersterke nummer een beetje op de achtergrond, maar dat belet ons niet om die overige nummers eveneens aan te raden bij al wie houdt van traditionele, stevige gothick rock met een uitgesproken eigen karakter. Een beloftevolle groep, die Subterfuge, waarvan we in de nabije toekomst nog wel meer zullen horen, althans dat hoop ik toch.

-DC-

Anne Clark
Psychometry
SPV

Eind november reeds hebben we het weeral eens (zoals elk jaar trouwens) zien aankomen : ter gelegenheid van de eindejaarsperiode worden er live/verzamelcd's en -boxen naar je hoofd gesmeten, en wordt er een agressieve reclame rond gevoerd ! Anne Clark is altijd al een buitenbeentje geweest en zo werd in alle stilte deze live-cd uitgebracht half december. Toen enige tijd later de prachtige nieuwe mini-cd 'Elegy for last summer' de welverdiende aandacht kreeg, werd er plotseling overal bij verteld dat de nieuwe Anne Clark al enige weken in de cd-rekken lag.

Deze tweede live-cd is een registratie van het Berlijnse concert van haar unplugged tour van afgelopen zomer. 'Anne Clark unplugged' klinkt wel enorm tegenstrijdig en we moeten dit dan ook met een korreltje zout nemen : de electronica werd tot een minimum herleid, maar uiteraard wordt er nog steeds gebruik gemaakt van keyboards. Hier kregen we al een voorsmaakje van tijdens haar laatste Belgisch concert (een openluchtfestival in Asse) en sinds 'The law is an anagram of wealth' is wel gebleken dat haar muzikanten ook de cello en de piano kunnen hanteren.

Met 'Psychometry' bewijst Anne Clark weer maar eens dat ze meer is dan een dichteres die tekstjes opdreunt op door haarzelf en anderen geschreven melodietjes ! Oude ('World without warning', 'Echoes remain forever', ...) en nieuwe ('So quiet here', 'Ad midnight', 'That we have been here', ...) nummers, bijna allemaal kregen ze een nieuwe bewerking mee en het is een echte verademing Anne Clark ook live nog eens van haar rustige kant te horen !

Tot slot moeten we wel nog even de backingvocals van Martyn Bates in de verf zetten : na bewezen

studiodiensten mag hij dus ook mee op tour en zeker niet onverdiend : luister maar eens naar de prachtige versie van 'Windmills of your mind'.
Deze cd toont ons een Anne Clark zoals we ze eigenlijk niet kennen, een betoverend en uniek document !

-GM-

Ikon *In the shadow of the angel*
Apollyon - Boogie CD Store

Alweer een Australische aanwinst bij het "Apollyon"-label, en wat voor één. Ikon brengt vrij rustige, sfeervolle gothic, die vooral zal aanslaan bij de fans van The Sound en misschien ook wel bij die van Death in June, vooral dan omwille van het feit dat ze laatstgenoemden op "geslaagde" wijze wisten te coveren.
Echt veel invloeden van Death in June kunnen we echter bij hen niet bespeuren, maar dat is niet erg want ze beschikken zelf over een sterk genoeg geluid om menig gothic fan te bekoren. En ja, wie weet mogen we binnenkort de Australische gothic-scene tot één der grootste van deze planeet rekenen, maar zover zijn we nog lang niet.

-DC-

Siouxsie & the Banshees
Rapture Wonderland - Polydor

Eindelijk nog eens een cd van één van de levende legendes uit de new wave scene. Na de slechte kritieken die ze voor hun vorige cd 'Superstition' in 1991 te verwerken kregen werd het een tijd stil rond hen, maar in 1995 wagen ze zich aan een come-back.
'O baby' werd de vooruitgeschoven single en die heeft het ondertussen al tot in verschillende hitparades geschopt, wat voor enkele fanatiekelingen al meteen een reden geeft om dit nieuwe Siouxsie-produkt af te keuren. Toegegeven : haar hoogdagen als koningin van de punk en de new wave zijn al geruime tijd voorbij, en tegenwoordig maakt zij eerder een soort "new wave gerichte popmuziek", bestemd voor de grotere massa, maar toch kunnen wij respect opbrengen voor dit ondertussen toch al 37-jarige boegbeeld.
Twaalf nieuwe nummers dus, waarvan er zeven zelf geproduced werden, terwijl John Cale (Velvet Underground) de overige voor zijn rekening nam. Algemeen gezien steken deze laatste wel iets boven de andere uit en het zal dus ook wel geen toeval zijn dat de single 'O baby' één van de Cale-producties is. De uitzondering die hier de regel bevestigt, is 'Love out me' (in eigen productie), wat zeker en vast het beste nummer is en waar we soms de jonge Siouxsie in herkennen. Andere nummers die me kunnen bekoren zijn 'Tearing apart', 'Falling down' en ook het titelnummer 'Rapture', hoewel dit in zijn 11'31" versie wel wat te lang uitgesponnen is.
Siouxsie herpakt zich dus vrij goed na een periode van stilte, nu benieuwd afwachten wat ze er van terecht brengt op 6 maart in het Luna theater !

-GM-

Zillo Jubiläums -Compilation
Zillo - EFA

Tegenwoordig wordt elke gelegenheid door iedereen aangegrepen om één of andere verzamel-cd uit brengen, iets waaraan het Duitse muziekmagazine Zillo zeker niet voorbij kon gaan bij hun vijfjarig bestaan. En alhoewel dit tijdschrift niet alleen wave- en gothic groepen bespreekt, heeft het voor deze cd de keuze toch bijna uitsluitend hiertoe beperkt. Niet dat hier enkel gekozen is voor de extremen van het genre, want de selectie is zeer veilig gemaakt : zo werd er enkel gewerkt met groepen die reeds een naam hebben gemaakt bij het wavepubliek !
Deze jubileum-cd bevat zestien tracks van evenveel verschillende groepen. Een aantal klassiekers zoals 'Mercy seat' (Nick Cave & the Bad Seeds), 'For her light' (The Fields of the Nephilim), 'Bodies' (Project Pitchfork), ... de ene al wat bekender, de andere al wat alternatiever, staan hier naast enkele vrij recente songs : 'Im Ich' (Das Ich), 'Raising cain' (The Mission),... Een mengeling dus van zeer uiteenlopende groepen, waaronder we o.a. nog namen vinden zoals Einstürzende Neubauten, In the Nursery, Alien Sex Fiend, Die Krupps, ... en ook onze eigen Front 242.
We vragen ons alleen nog af hoe Philip Boa & the Voodoo Club en The Jesus & Mary Chain hier terecht zijn gekomen ? Het antwoord is waarschijnlijk vrij simpel : Philip Boa is razend populair in Duitsland en Zillo houdt er blijkbaar van eigenaardige combinaties te brengen in hun tijdschrift, dus waarom zou het op cd niet lukken ? 'Patricia', het Boa-nummer, is vrij flets in tegenstelling tot de leuke Prince-cover 'Alphabet Street' van The Jesus & Mary Chain.
We wisten al dat Zillo (evenals Sub Line) hét new wave georinteerde magazine is voor het grote publiek in Duitsland en ook met deze cd schieten ze recht in de roos. Een uitstekende verzameling dus en eigenlijk totaal geen geld voor zestien groepen van dit een hoog niveau !

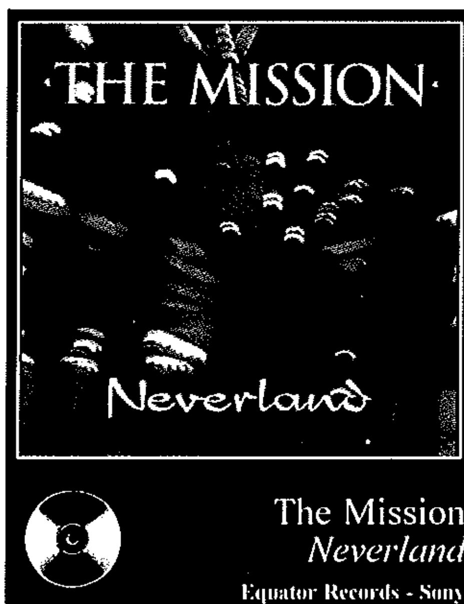
-GM-

Madre del vizio
Feast of Blood
Apollyon - Boogie CD Store

Wat ons bij de beluistering van deze nieuwste Madre del Vizio-produktie meteen opviel, was dat het allemaal wat "ruiger" is gaan klinken. Hoewel het typische Madre del Vizio-geluid gelukkig overeind is gebleven en gespaard werd van overdreven metal-gitaar-riffs, want daarvoor hadden we wel wat schrik gekregen. Echt overtuigend klinkt 'Feast of Blood" ons niet in de oren, maar deze mini-cd mag er heus wel zijn hoor ! Fans van stevige Gothic-Rock kunnen hun hartje weeral eens ophalen, al moeten we hierbij opmerken dat u op deze "Feast of Blood" geen kaskrakers zoals "Madre" moet verwachten. Al bij al is verdient deze cd m.i. een matige kwotering, maar meningen kunnen verschillen ...

-DC-

The Mission
Neverland
Equator Records - Sony

Als de nieuwe singles van The Mission plots de titels 'The Mission I' en 'The Mission II' meekrijgen moet er wel iets achter zitten : het lijkt wel alsof ze al hun oude opnames willen vergeten en volledig van nul willen starten. Hopelijk is dit niet het geval want de laatste twee jaar heeft The Mission niet veel goeds uitgespookt, hoewel er moet gezegd en geschreven worden dat ze, ondanks de geringe opkomst bij hun Belgische concerten, live nog steeds weten te overtuigen. En inderdaad : al hun nieuwe releases verschijnen voortaan op hun zelfopgerichtte Equator label.

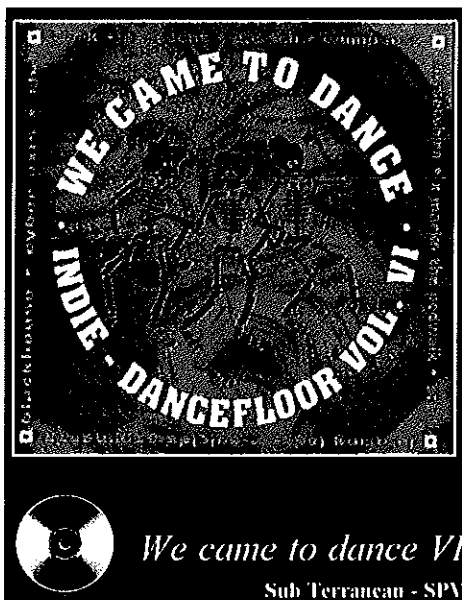
'Raising cain' (The Mission I) was de eerste Equator Records release en met enige angst beluisterden we dan ook voor de eerste maal dit nieuwe Mission-produkt. Het leek allemaal best mee te vallen en toen 'Swoon' (The Mission II) volgde, konden we op beide oren slapen : The Mission is weer terug van weggeweest !

Dit was ook nodig : de laatste cd 'Masque' (twee live-cd's en een Best of-cd niet meegeteld) dateerde al van 1992 en zodus was The Mission dringend toe aan een volwaardige opvolger, die er nu dus is met 'Neverland'. De titel doet waarschijnlijk allen onder ons aan een andere groep denken, maar we weten al lang dat Wayne Hussey van een uitdaging houdt. Zo kondigt hij '1969' tijdens de concerten steeds aan als 'an old Sisters of Mercy-song'. Misschien een wat ongelukkig gekozen titel, maar dit doet gelukkig geen afbreuk aan de inhoud van de cd !

Het typische bombastische Mission-geluid blijft nog steeds overeind en ook Husseys stem blijft toch zo herkenbaar, wat resulteert in een vrij karakteristiek geluid, dat hier en daar wel eens aan U2 doet denken ! Sterke songs ('Sway', 'Rasing cain', 'Swoon' en vooral het titelnummer 'Neverland'), worden afgewisseld met nummers die beter op de b-kant van een single waren weggemoffeld ('Afterglow' en 'Swim with the dolphins') !

'Neverland' is een vrij kalme en serene Mission-cd geworden en de zoveelste nieuwe start van The Mission klinkt ons zeker verfrissend in de oren. Na enkele keren verdwaald geweest te zijn, zijn ze nu blijkbaar terug op het juiste pad beland !

-GM-

We came to dance VI
Sub Terranean - SPV

De ene komt het ondertussen zowat de strot uit, de andere kan er maar niet genoeg van krijgen : de electro-compilatie-cd ! Meestal wordt er bij een stijging aan kwantiteit toch een deel aan kwaliteit ingeboet, maar in dit geval is niets minder waar : deze cd steekt ver uit boven de gemiddelde electro-compilatie, wat op zich tegenwoordig toch al een hele prestatie is.

Met enkele actuele en/of "grote" namen is succes vast verzekerd, moeten ze bij Sub Terranean gedacht hebben en inderdaad ook op deze zesde sampler vinden we groepen zoals X Marks the Pedwalk, Das Ich, Blackhouse, Wumpscut, Dorsetshire, ...

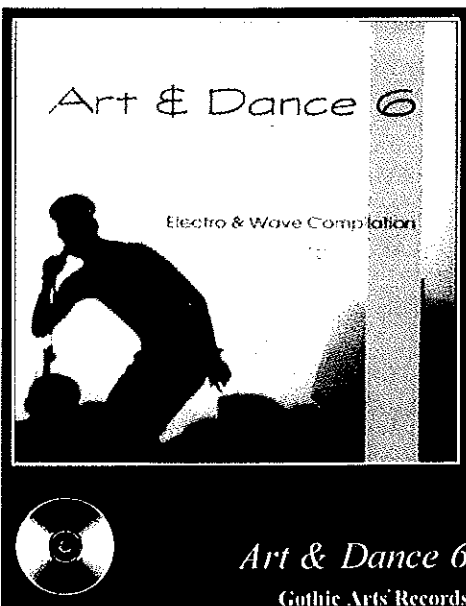
Das Ich schittert hier met een remix van 'Der Schrei' uit 'Staub' terwijl Blackhouse hier met 'Totally gone' vrij conventioneel klinkt naar hun eigen normen (van hen zijn we andere dingen gewoon) en zeker niet misstaat tussen al dit overwegend jonge electrogeweld ! Een oase van rust hierin is zeker 'Evelyn' van Soul in Isolation : prachtig en meeslepend. Geen nieuw nummer van Suicide Commando deze keer, wel een remix van het uitstekende 'Traumatize', dat we kennen van 'Critical Stage'. Paracont vinden we hier met 'D-ranged' één van de betere nummers van de cd 'Zoom'.

Het blijft spijtig dat ondanks alle verwoede pogingen van Marc Verhaeghen om de Klinik nieuw leven in te blazen, wij steeds opnieuw tot de conclusie moeten komen dat de Klinik al lang de Klinik niet meer is zonder de inbreng en de stem van Dirk Ivens. 'In your mind' is zeker geen slecht nummer, maar het is gewoon een ander soort muziek !

Verder nog enkele eervolle vermeldingen voor Regenerator met 'Archetype' en Dorshetshire, die hier weten te scoren met het ondertussen vrij bekende 'Die Strasse der Verdamnis'.

'We came to dance' blijft erin slagen keer op keer treffelijke compilaties af te leveren, en eerlijk gezegd begint deze reeks toch onmisbaar te worden voor elke zich zelf respecterende electro-liefhebber.

-GM-

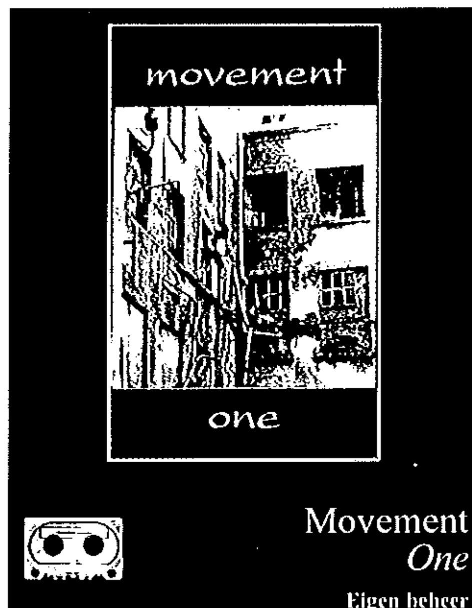
Art & Dance 6
Gothic Arts Records

Samplermania ! De ZESDE Art & Dance...

Zeventien verschillende groepen worden hier aan de luisteraar voorgesteld, waarvan Plastic Noise Experience, Der Prager Handgriff, Paracont en Notstandskomitee wellicht de meest bekende zijn. Paracont verrast, maar dan in de negatieve zin, met "Do it" : weg atmosfeer... ook hier doet de

gitaar(sample) zijn intrede. Plastic Noise Experience kan beter, dat bewezen ze in het verleden al, maar met "Synthetic Sign" ontbreekt wat nummers als "Kill the six" of "Reduction" wél hebben. Der Prager Handgriff weet te scoren met "Traumsequenz" tweede cd "Täterschaft und Teilnahme" en Notstandskomitee brengt met "Elektronisches Spielzeug" wat men in de jaren '80 ook al bracht : lichtjes experimentele, minimale lichtvoetige elektro.
Verder op deze sampler nog heel wat "mossel nog vis"-elektro die nergens boven de middelmaat uitstijgt, o.a. Serpents, Gaytron, The Psychic Force, Splatter Squal,... De meest originele nummers op deze compilatie zijn ongetwijfeld "Sweet death" van het onbekende Mandance, het bijzonder knappe en eigenzinnige "Subvenite" van Myth en het dark ambient neigende "India T.E.A.C.H." van 5000 Magicians. Ook Covenant krijgt van mij een aparte vermelding daar hun bijdrage "Void" evengoed een ouder Front 242 nummer zou kunnen zijn. Samenvattend is deze zesde Art & Dance er een die er niet in slaagt boven de middelmaat uit te komen (een ziekte waaraan de laatste tijd wel meer samplers lijden) of heb ik, die de eerste Art & Dance samplers wel kon appreciëren, de lat te hoog gelegd ?

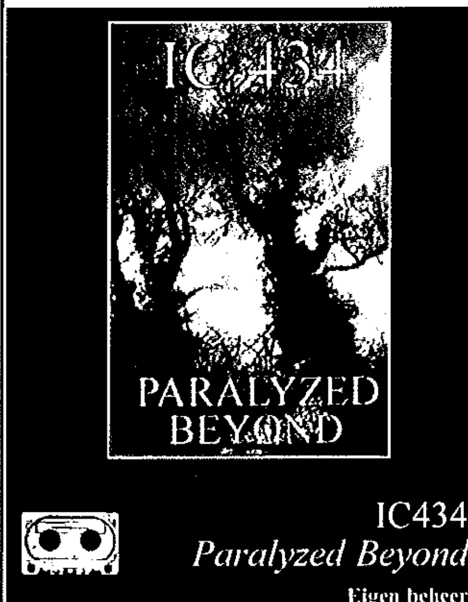
-GM-

Movement
One
Eigen beheer

Deze groep werd klaarblijkelijk sterk beïnvloed door de new wave van de jaren 80 (vnl. denken we hierbij aan Christian Death), maar op welk een verbazingwekkende wijze weet deze groep toch om te springen met z'n invloeden; en op wat een originele manier ... en dat voor een jonge Vlaamse-goth-groep. Deze formatie weet hun ideëen om te zetten in de meest schitterende muzikale werkjes. Is deze groep misschien een samensmelting van geniale breinen, of zijn ze op zeer jonge leeftijd reeds op een zelfde niveau als "grote"-bands die 10 jaar aan hun carrière gewerkt hebben ? "Overdrijft U nu niet een beetje...", vraag je je misschien af ? Misschien wel, maar ik heb nog nooit zoveel talent bespeurd in een Vlaamse beginnende groep, en dat moet toch toegejuichd worden ! Niets dan lof dus over hun demo-K7, en m'n appreciatie wil ik vooral uitdrukken aan het adres van de zanger, die met z'n zeldzaam stemgeluid de muziek van Movement volledig "af" maakt. Doe zo verder !

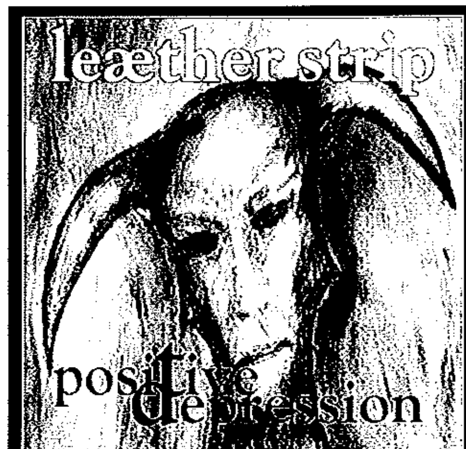
-DC-

IC434
Paralyzed Beyond
Eigen beheer

Dit project van Geert De Wilde - ook wel "bekend" van Tales of Doom en Genocide - bundelt een aantal gedreven, op en top dansbare electrosongs, die sterk vergelijkbaar zijn met wat Geert in het verleden onder de naam "Tales of Doom" heeft uitgebracht. Elk nummer afzonderlijk komt matig tot sterk uit de verf, en ik ben er dan ook van overtuigd dat er onder de tracks van "Paralyzed Beyond" wel enige kanshebbers zitten op een compilatie-cd-bijdrage.
Maar als geheel bekenen, moet men onvermijdelijk vaststellen dat het allemaal zo op elkaar lijkt, zodat deze K7 jammer genoeg gaat vervelen. Te weinig inspiratie op dit moment of te weinig talent ... wie zal het zeggen ? De toekomst moet maar uitwijzen waartoe Geert nog in staat zal zijn, maar daarover houden we jullie wel op de hoogte, O.K. ?

-DC-

Leaether Strip
Positive depression
Zoth Ommog

Door Leaether Strips laatste werk ben ik sterk beginnen twijfelen of Claus Larsen het niveau van pakweg een "Underneath the Laughter" of "Solitary Confinement" nog zou kunnen (of willen) evenaren. Leaether Strip begaf zich op die bewuste cd op een heel ander niveau, en ook "Positive Depression" werd gebracht in die, voor Leaether Strips doen, ongewone sfeer. Rustige, maar technische wonderbaarlijk perfecte elektronische geluiden staan hier ook borg voor kwaliteit, alleen kan ik geen afstand nemen van het feit dat dit soloprojekt ooit zo'n prachtige krachtige electro op ons af wist te vuren, en dat mis ik erg. Want Leaether Strip was toch ongetwijfeld dé toonaangevende groep als het om "power-electro" ging ? Enkel het openingsnummer "torture (a suicide note)" bleef gespaard van die muzikale koerswijziging, maar de overige drie nummers (waaronder o.a. een remix van "don't tame your soul (spoken version)") missen jammer genoeg dat unieke wat Leaether Strip tot één van de meest populaire groepen in z'n genre maakte.

-DC-

Dark Entries : Jaarabonnee, Back Issues ...

EDITIE 1 : Red Zebra, Lacrimosa, Panic on the Titanic, Sabotage qu'est-ce que c'est? + Nieuws + CD- en K7-besprekingen.

EDITIE 2 : Red Zebra (vervolg), Sopor Aeternus, Dive, Der Prager Handgriff, Nösferätu + Nieuws + CD-, K7- en Concertbesprekingen.

EDITIE 3 : Sol Invictus, Gothic Sex, PP?, Armageddon Dildos, Lassigue Bendthaus + Nieuws + CD- ,K7- en Concertbesprekingen.

EDITIE 4 : Umbra et Imago, Suicide Commando, The Eternal Afflict, Fortification 55 + Nieuws + CD-, K7- en Concert- besprekingen.

EDITIE 5 : Goethes Erben, Ataraxia, Children on Stun, Engelsstaub, Special... Belgisch werk + Nieuws + CD-, K7- en Concertbesprekingen.

EDITIE 6 : Rozz Williams, Mephisto Walz, Dorsetshire, Das Ich, Project Pitchfork, Das Grabgewölbe + Nieuws + CD-, K7- en Concertbesprekingen.

Een jaarabonnement op Dark Entries :
... voor België : Stort 600,- Bfr. op ons rekeningnr. : 780-5787428-33 met de vermelding : 'Jaarabonnement Dark Entries, nrs. 8 - 13' of stuur een eurocheque van 600,- Bfr. samen met onderstaand strookje naar ons adres.
... voor Nederland : Enkel een eurocheque gebruiken a.u.b.

Indien U vorige edities van Dark Entries wenst, gelieve dan onderstaand strookje in te vullen en op te sturen met een eurocheque naar ons adres. (100 Bfr. per editie)

Vul ook het strookje in indien U de nieuwe cassette van Das Grabgewölbe wenst te ontvangen.(200 Bfr.)

Naam : ______________________
Adres : ______________________
Woonplaats : ______________________
Jaarabonnement : Ja / Neen *
Editienr(s) : ___, ___, ___, ___, ___, ___.
Das Grabgewölbe : Ja / Neen *
GRATIS Black Easter Festival : Ja / Neen *
Totale Bedrag : ________ Bfr.

*schrappen wat niet past

Dark Entries
P.O. Box 93
9100 Sint-Niklaas
België

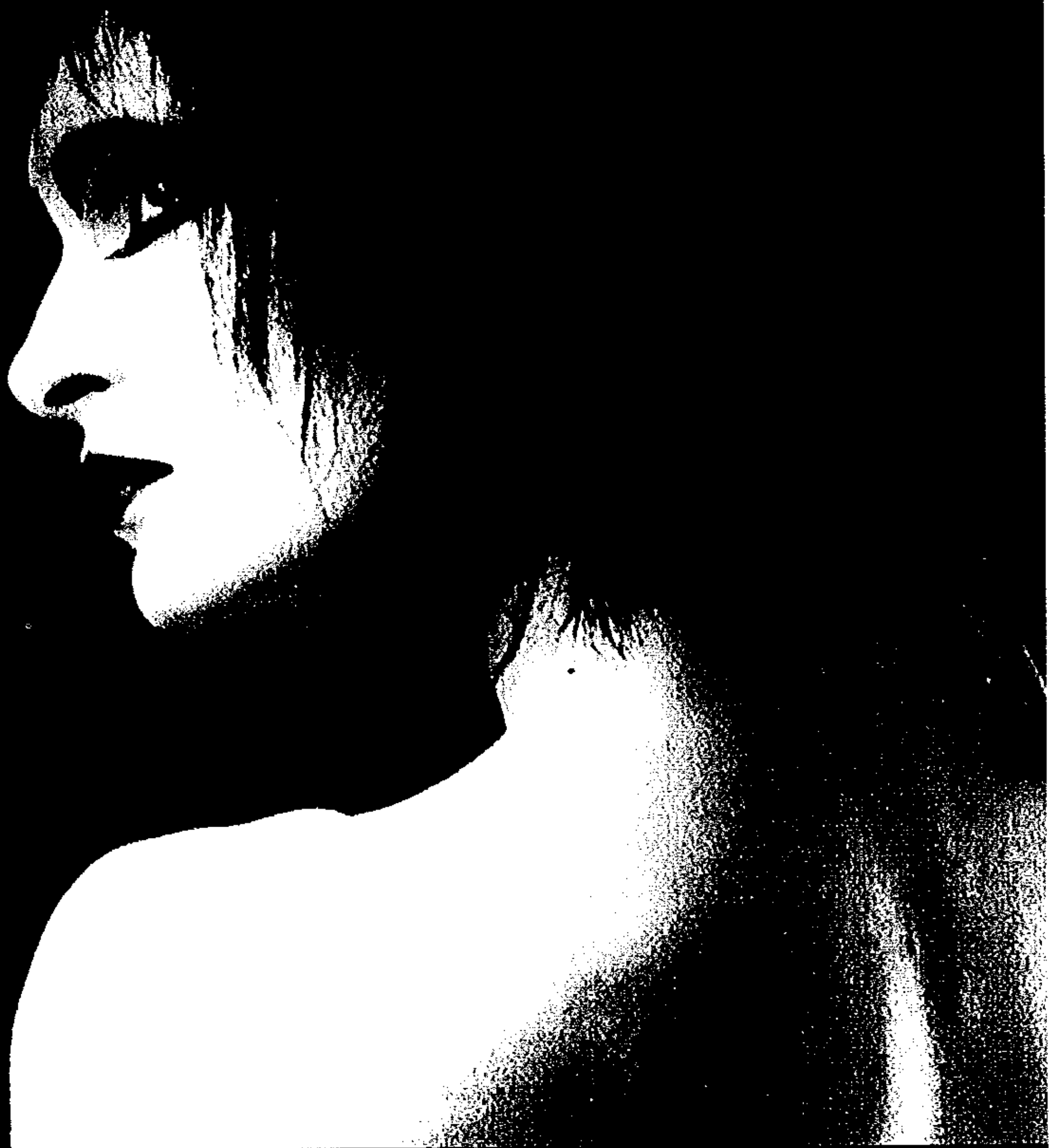
Indien u abonnee bent of u beslist nu om abonnee te worden, dan maakt u kans op een GRATIS (!) ticket van het Black-Easter festival te Waregem indien u bovenstaand strookje invult en opstuurt naar ons adres voor 1 april 1995.

Dark Entries

NEW WAVE - PARTY

nr. 5

22 APRIL '95

Doors : 21.00h

Entry : 150 bfr.

't SYNDROOM

GROTE MARKT St.-NIKLAAS

DIVE

